

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
8 JULI 1932 - No. 6

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

KERMIS IN ST. JANSSTEEN

De Koning van Siam moest een week zijn vrijheid missen, terwijl z'n onderdanen den regeeringsvorm veranderden. Daarna werd de Koning weer in vrijheid gesteld; hij nam genoegen met den nieuwen constitutioneelen regeeringsvorm en werd in zijn hoofdstad weer juichend ontvangen. Hierboven 't Koninklijk echtpaar, gefotografeerd tijdens het laatste bezoek aan Amerika.

Napoleon als herbergier. In de omgeving van Jena woont een herbergier, die sterk op Napoleon gelijkt; hij kleedt zich altijd precies als zijn beroemde naamgenoot en zorgt aldus tegelijk voor een goede reclame voor zijn café.

Buitenlandsche POST

Een meneer in Londen nam een weddenschap aan, dat hij met een kroon op zijn hoofd door het drukste gedeelte van Londen zou wandelen. Hij deed het werkelijk en verschaft op die manier 't Londensche publiek 'n ongewoon amusement.

Op deze manier wordt 'n reusachtige luidspreker onderzocht. Met behulp van 'n microfoon wordt vastgesteld, of 't nieuwe groote instrument het geluid zuiver en sterk genoeg ten gehoor brengt.

Een school in Edmonton (Londen) kan als zeer bijzondere bijzonderheid laten gelden, dat er onder de leerlingen negen paar tweelingen zijn.

Te Elsbeek werd een nieuwe jeugdherberg geopend, „De Hertgang”.

BINNENLAND

Felix Bressart was reeds lang bekend in ons land door de vele films van hem, die hier gedraaid hebben. Er was dan ook veel belangstelling, toen hij in Amsterdam kwam om op te treden in 'n revue.

↖ Een eeuw verschil tusschen den jongeman van 1 jaar en den heer J. Braber te Steenberg, die binnenkort zijn honderdeneersten verjaardag hoopt te vieren.

Afscheidsgroeten en wenschen voor alle succes op de „Statendam”, waarmede de Nederlandsche deelnemers en deelnemers aan de Olympische Spelen te Los Angeles van Rotterdam naar Amerika vertrokken.

Aan de Potmarge bij Leeuwarden gaat men trotsch op een historisch plekje, n.l. de „Froskepolle”, want deze plaats werd eens bezocht door stadhouder Willem III. Toen deze n.l. in den omtrek eens gejaagd had, heeft hij er pannekoeken gegeten.

BIJ DE

Koppensnellers

De aanleiding tot het publiceeren van de op deze bladzijden voorkomende foto's was een van die berichten, welke ons in den tegenwoordigen tijd niet eens meer doen opschrikken. Een „fait divers”, waarvan de portée ons ontgaat, maar dat toch in de wereld, waarin het zich afspeelt, z'n groote betekenis heeft en z'n oorzaak vond. Het was het volgende :

Een nederzetting van den stam der Atayals in Noord-Formosa.

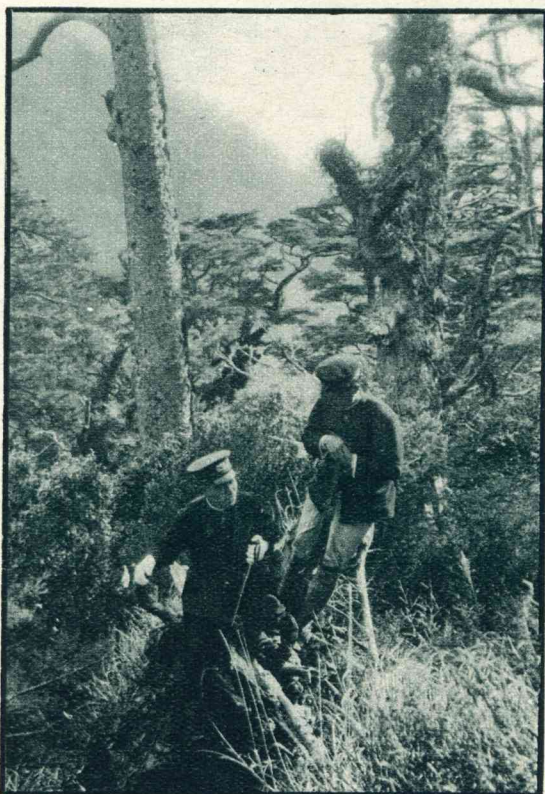

Een familie van den Atayal-stam.

Op weg naar de markt.

OP FORMOSA

Japansche politie op patrouille door het boschrijke landschap.

„Men bericht uit Hongkong, dat 2000 inlanders van den Atayal-stam binnengedrongen zijn in een door 'n honderdtal Japanners bewoond dorp van het eiland Formosa en er talrijke koppen hebben gesneld.”

Het feit, dat er in den Indischen Archipel nog koppen worden gesneld, valt niet te loochenen, hoewel door de gestadige uitbreiding van het Nederlandsche gezag het misbruik aan 't uitsterven is.

Maar de Atayal-stam, in het Noordelijk gedeelte van het eiland Formosa — het schoone — welke

naam door de Portugeezen na de verovering eraan werd gegeven, gold van eeuwen her als een der oorlogszuchtigste volksstammen van het sedert 1894 aan Japan behorende eiland.

Van dezen stam ging ook bovengemelde opstandige beweging uit, ofschoon niet valt aan te nemen, dat ze op andere volksstammen zal overslaan, omdat zelfs tusschen de verschillende Atayal-stammen onderling het verkeer zeer gering is. Zoo gering zelfs, dat de gewoonte bestond, en onder de inboorlingen als recht werd erkend, zelfs bij niet-aanverwante buurstammen op koppen te gaan jagen.

Wanneer een jonge Atayal dus een bewijs wil geven van zijn moed, of de gunst wil verwerven eener bepaalde geliefde, wanneer hij een oneenig-

Atayalen op jacht.

heid wil beslechten of een onheil, hem door den toovenaar voorspeld, wil afwenden, gaat hij op jacht naar een kop, onverschillig of die van een man, een vrouw of een kind is. Immers, iedere gesnelde kop brengt, naar de voorstelling der inlanders, zegen in huis, en stemt de zielen der afgestorven familieleden goedgunstig. Men geeft de voorkeur aan Chineesche of Japansche slachtoffers. Immers, men meent, dat verschillende maatregelen der Japanners de voorvaderen hebben ontstemd. Zoo werd bij voorbeeld aan het invoeren van moderne akkerbouwmethoden de schuld gegeven van een mislukte jacht; de rupsenplaag, welke de velden teisterde, werd veroorzaakt door de zijderupsteelt, de droogte was een straf voor het vellen van boschgedelten ten behoeve van het oprichten van politiestations.

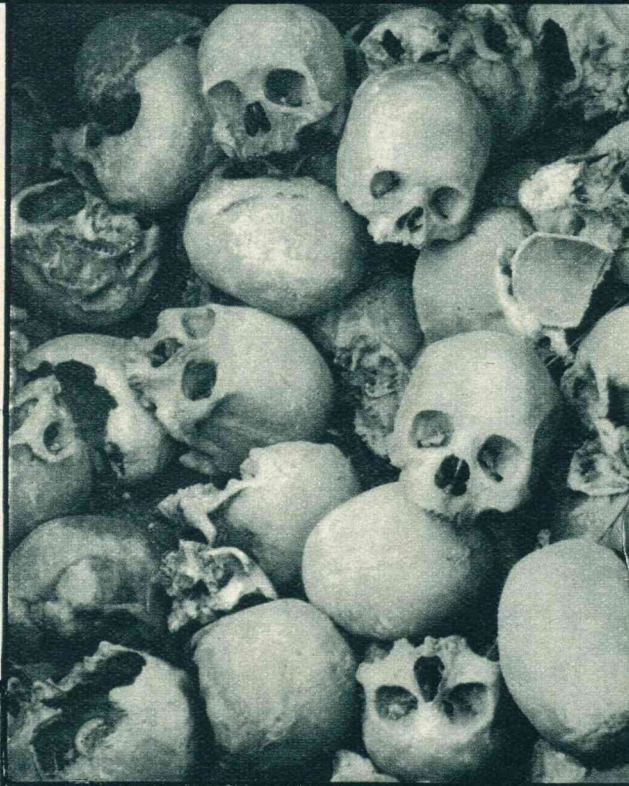
'n Tiental jaren geleden telde de bevolking van Formosa ruim 31/2 miljoen zielen. Onder Japanschen invloed heeft de handel met de omringende landen en zelfs met het buitenland zich sterk uitgebreid, en heeft de beschaving er grooten vooruitgang gemaakt. Het voornaamste export-artikel is de kamfer, een bron van steeds groeiende inkomsten.

Behalve in de feestkleeding, vooral der vrouwen, ontmoet men bij de inlanders geen bewijzen van hoogere beschaving of kunstgevoel. De veelal op palen gebouwde hutten hebben niet het sierlijke van de woningen in onze Oostersche gewesten. Te midden der dichtbeboscchte bergachtige omgeving merkt men ze dan ook bijna niet op.

De bewoners van het eiland Formosa zijn een jagervolk bij uitnemendheid. Slechts met pijl en boog gewapend, of met een speer, nemen zij het op tegen de meest gevreesde dieren der wildernis.

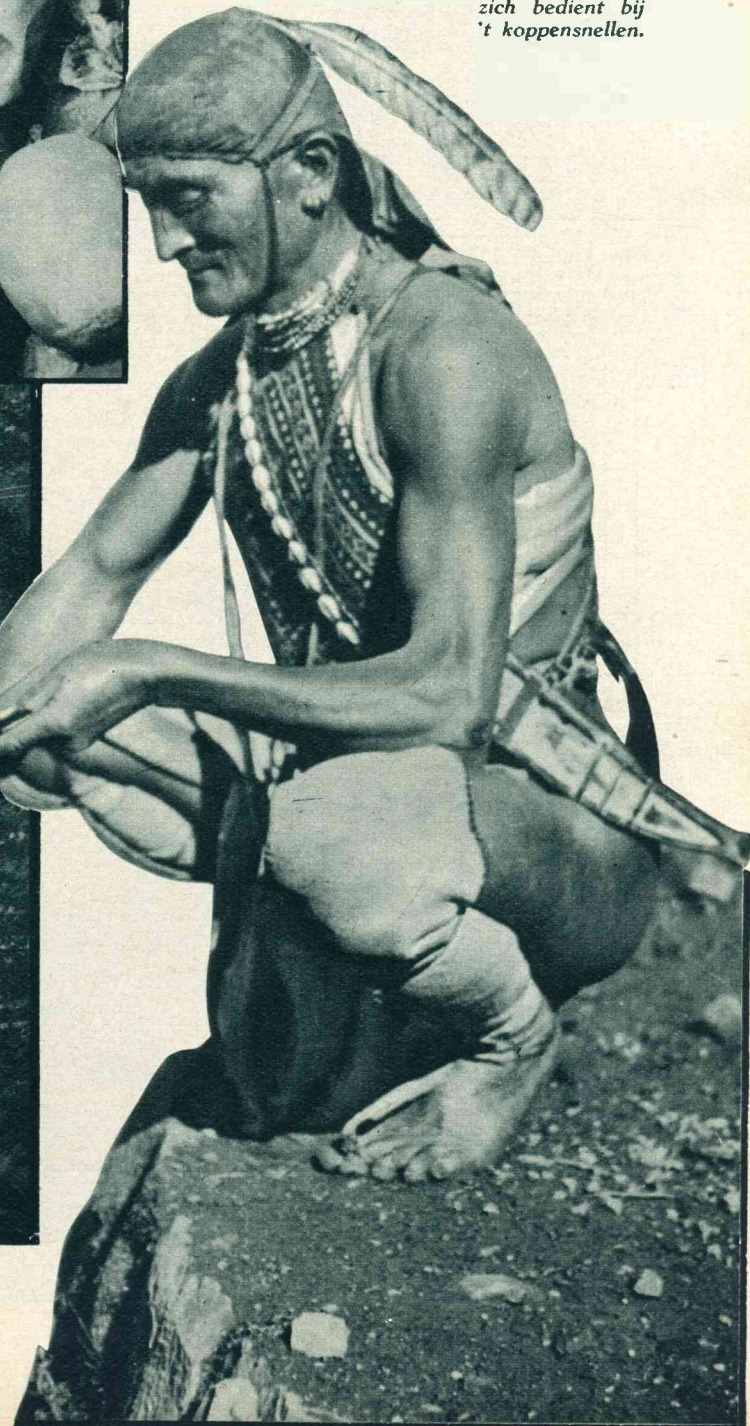
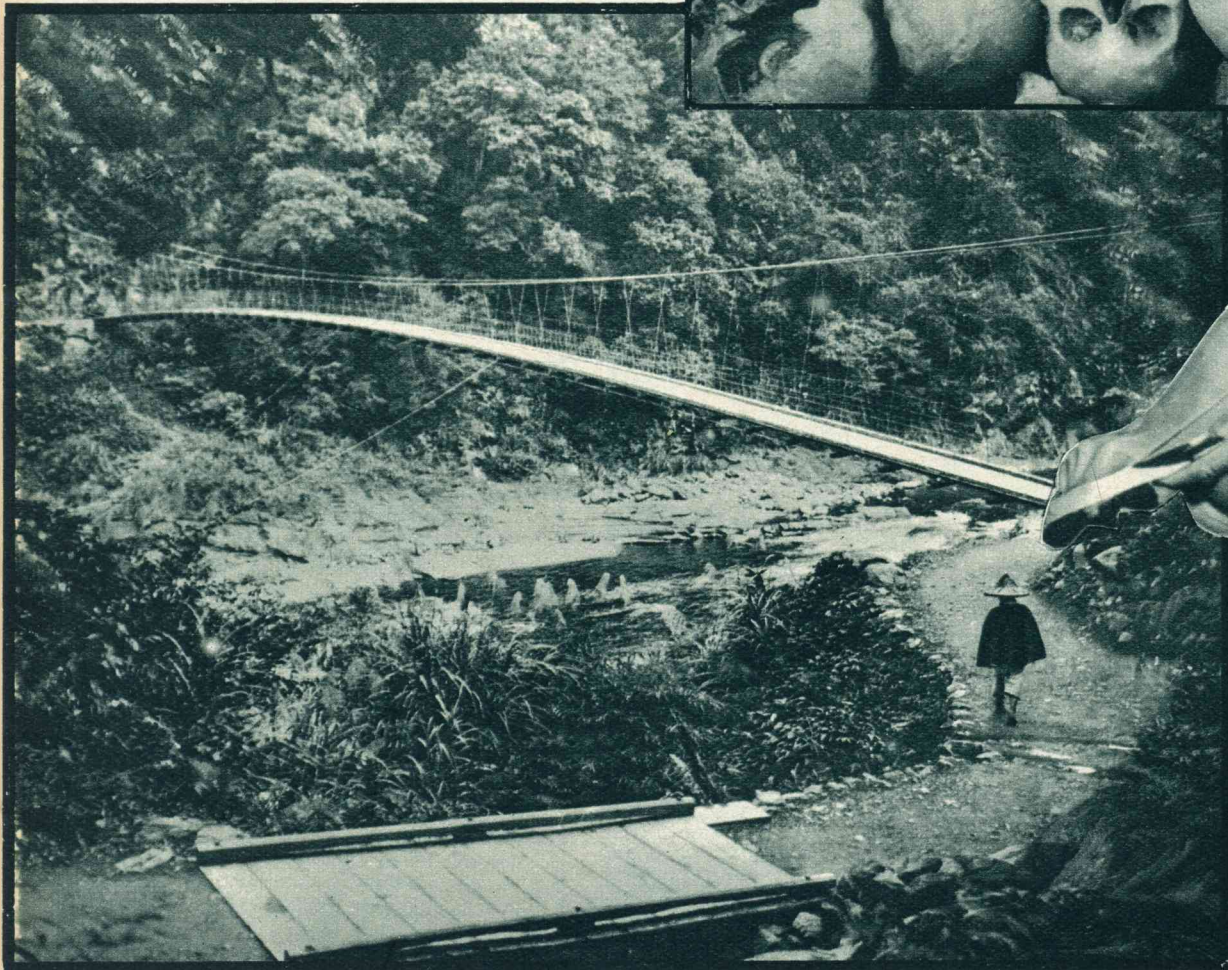
Onze fotoserie geeft van het eiland en zijn zeer bijzondere bevolking wel een interessant beeld.

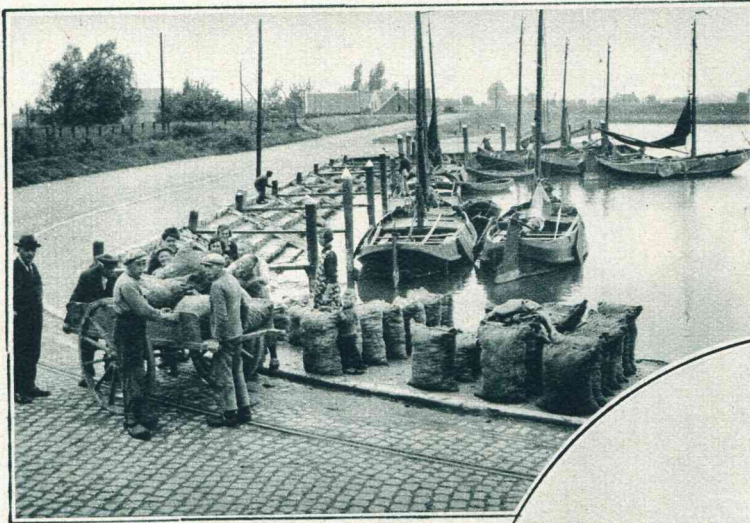
Een hangbrug van bamboe en planken vormt de verbinding tusschen de oevers der snelstroomende rivier.

'n Schedelverzameling van gesnelde koppen. Deze worden ondergebracht in een overdekte ruimte naast de vergaderzaal der mannen.

Hoofdman van den Tso-stam. De lederen hoofdbedekking met de afhangende veer geeft den krijger wel eenige gelijkenis met een Indiaan op 't oorlogspad. Het mes, waarmee de inlander hier een stuk hout bewerkt, is hetzelfde waarvan men zich bedient bij 't koppensnellen.

Bedrijvigheid aan de haven van Philippine.

Westdorpe maakt met zijn Dorpsstraat een welvarenden indruk.

Aan den erwtenspluk onder Axel.

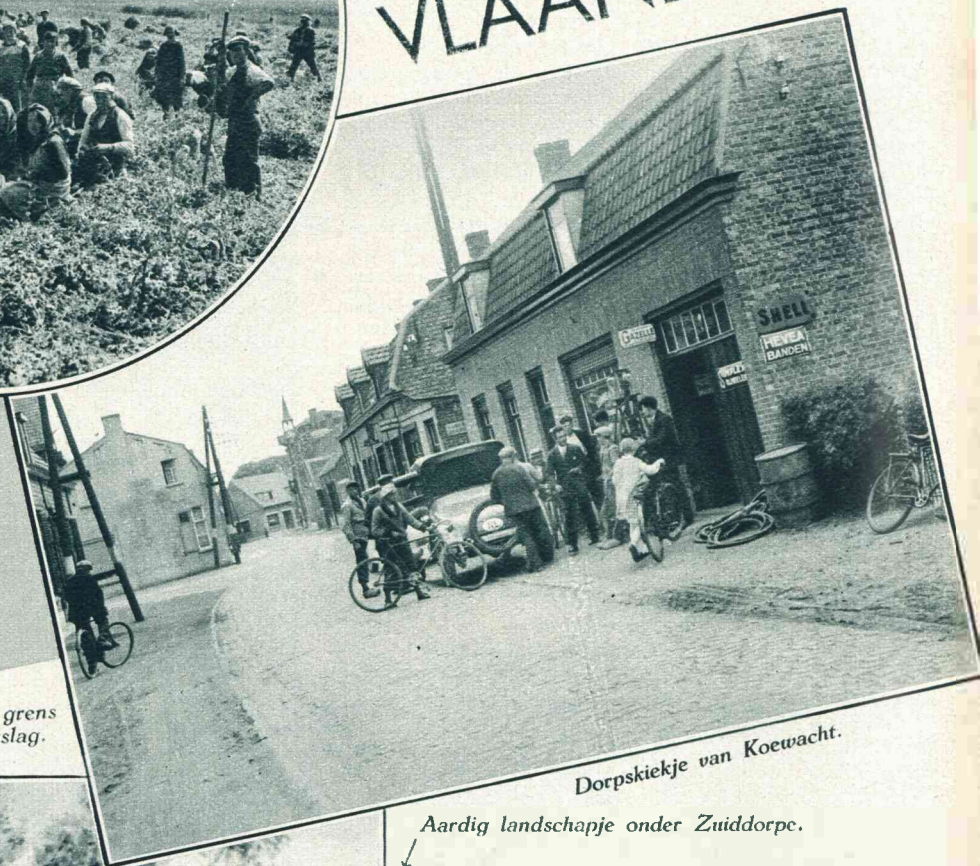
UIT
OOSTELIJK
ZEEUWSCH-

VLAANDEREN

Aan de grens te Overslag.

Dorpskiesje van Koewacht.

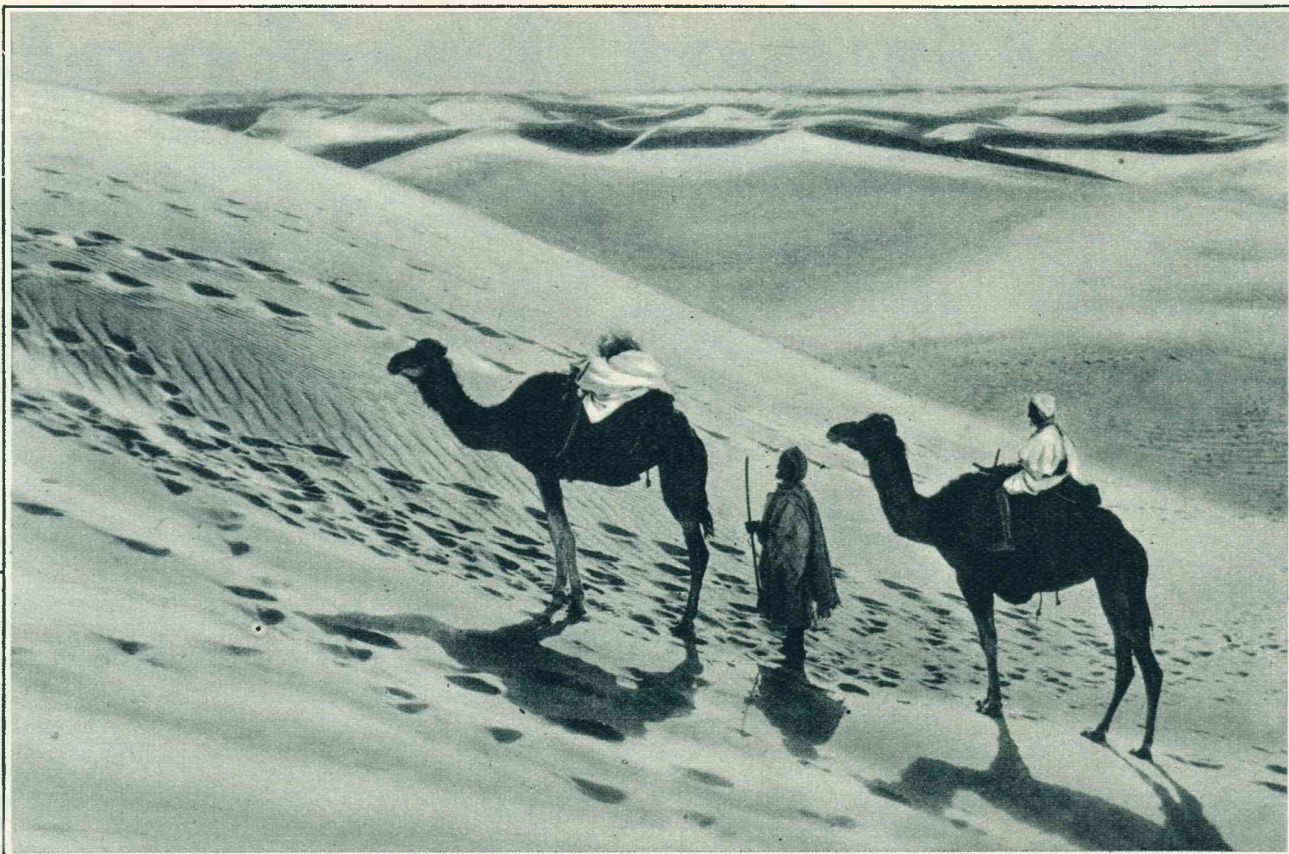

Aardig landschapje onder Zuiddorpe.

Brand!

't Goesch politiemannencorps is wel buitengewoon actief; zooals trouwens wel bekend is, vlucht haar speurend oog geen dief. 's Maandags is het de gewoonte, drukken op de brandweerbel, om de werking te probeeren van de alarmeeringschel. Onze vijf brandweerlieden kennen dit signaal al goed, niemand haast zich op een drafje naar de pompen zonder hoed, jas, of and're kleedingstukken. Maandag is het al slechts proef, in 't voorhoofd der opperpompers nestelt zich rimpel noch groef. Maar 't gebeurde dat een corpsman, door een heilig vuur beziel, tweemaal in 'n week den Maandag hevig alarmeerend hield. Brandweermannen stroomden samen met een zeer actief gezicht, opgestroopte mouwen, en vol vuurs voor het vervullen van hun plicht. Maar de brand was niet aanwezig, en wat nu de dader deed? 'k Weét het niet, maar ik vermoed wel, dat hij nog eens geeuwde breed!

Het moet een vreeselijk gevoel van kleinheid en verlatenheid geven, wanneer men voor het eerst aan de grens van de Sahara staat, wanneer men onder den invloed komt der geheimzinnigheid dezer eindeloze zandvlakte, waar de zon fel en stekend menschen aarde brandt, waar soms de gevreesde zandstorm reizigers en dieren kan plagen. De Sahara is niet, zooals men vroeger meende, een onafgebroken zandzee (er is groote verscheidenheid van bodemvorm en talrijke gebieden zijn bewoond) doch dikwijls ziet de reiziger geruimen tijd niets dan 'n golvende, heete vlakte van zand en niets anders dan zand. In die gebieden kan men werkelijk van eindeloosheid spreken, een eindeloosheid van zand en zon.

EINDELOOSHEID

In enkele gedeelten der woestijn (in Algiers, tusschen groote oasen, enz.) geschiedt 't reizen niet meer per kameel doch met trein en autobus.

Doch in het echte zandgebied van de Sahara kan men de moeizame reizen slechts met kameelen maken.

De oase, het einde van de dagreis, waarnaar men gedurende den langen, heeten dag zoo heeft verlangd.

De Groet in Zeeland

De groet van twee menschen, die elkaar tegen komen, zal in oorsprong wel veel geleken hebben op dien van de dieren. Eerst een argwanend elkaar naderen, dan een verheugd op elkaar toegaan, of wel passeeren in een boog.

Sociale beteekenis kreeg de groet eerst in de Middeleeuwen; toen immers droeg de lijfeigene of hoorige het haar kortgeknipt; de burger of edelman droeg het lang.

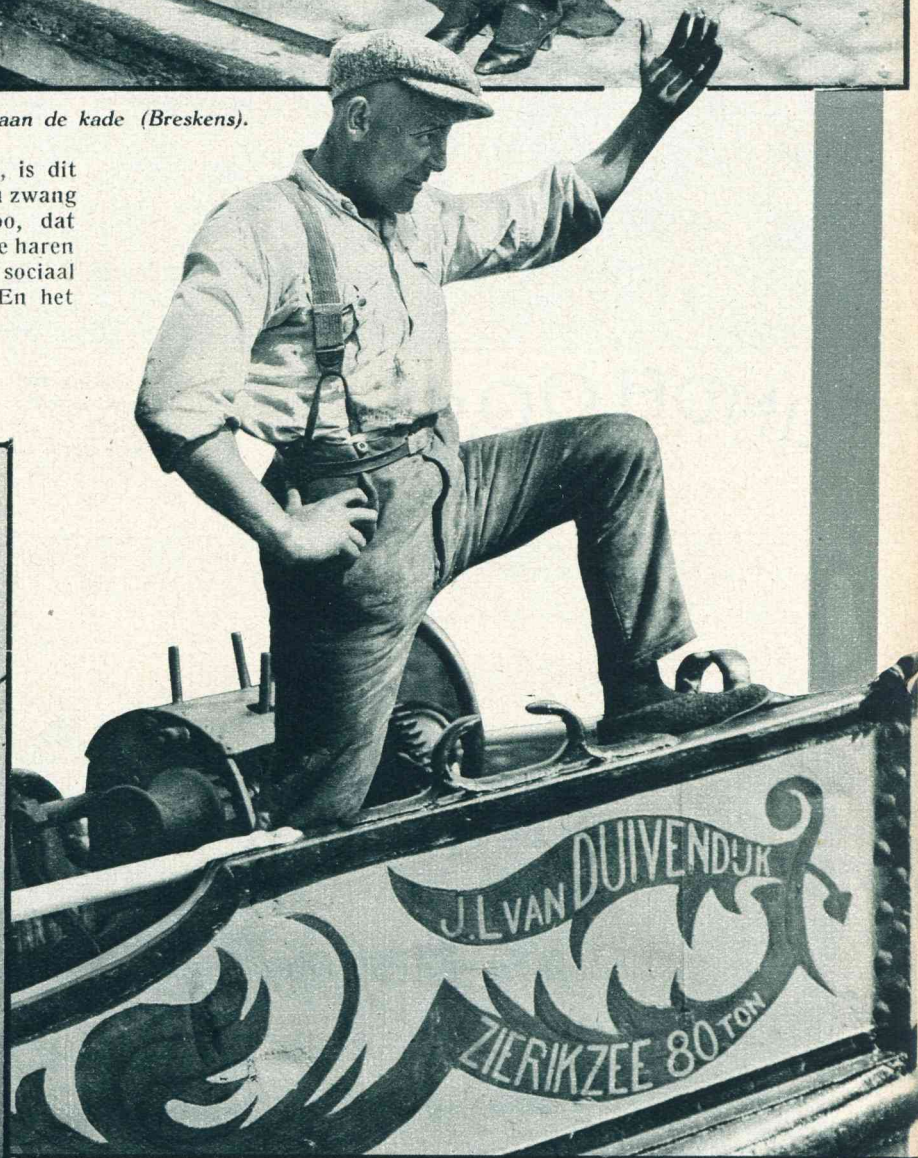
En het lichten van het hoofddeksel beteekende feitelijk het laten zien, tot welken stand men behoorde, en daarom groette de „mindere” het eerst.

Een „vaarwel” aan de kade (Breskens).

Hoewel niet verplicht, is dit gebruik tot op heden in zwang gebleven. Al is het zoo, dat bijna niemand meer lange haren draagt, het is toch de gewoonte gebleven, dat de sociaal minder gezegende het eerst zijn hoofddeksel licht. En het gebruik heeft nog uitbreiding gekregen: de heer groet eerst voor den heer die in gezelschap van een dame wandelt, ook de jongere van twee heeren groet eerst. Ja, ja, dit

De groet voor den burgemeester.

Tot ziens! (Middelburg.)

Tabé (Veer).

romantische en vervelende gebruik is gebleven. Ware de tijd nog niet daar, het met allerlei andere onbruikbaar gebleven dingen op den rommelzolder te bergen? Merkwaardig is het, dat 'n tijd als de onze, welke niet schroomt, 't heiligste aan te tasten, dit zinloze gebruik laat voortbestaan.

Zinloos. Want wij weten zoo langzamerhand wel, dat de menschelijke waarde niet wordt bepaald door stand en beroep. Geentijd was van dit besef ooit helderder doordrongen dan de onze, maar toch: de groet blijft bestaan. Maar 't platteland, in het bijzonder 't Zeeuwse, houdt zich met dergelijke dingen niet bezig. Daar geldt de hoofdknik en het hartelijk „goeien

Goeien dag! (Veere)

Ta, ta!

De groet van den matroos. (Vlissingen)

dag" voor iedereen. Mogen er sommigen zijn, die uit hoofde van hun beroep een zeker bijzonder aanzien genieten, dan bepaalt men zich er toe, het „goeien dag" uit te breiden met een: burge-meester, dokter, en zoo voort, en dan gaat even de hand naar de pet, om deze woorden te accentueeren. Maar geen groet, die van onderdanigheid getuigt. Daarvan zijn wij in Zeeland gelukkig verre. En de groote stad kan er 'n voorbeeld aan nemen.

Gelukkig komt er onder de jongere generatie een veranderde gezindheid ook op dit punt. En wellicht zal deze zich weten door te zetten. We hopen het van harte! Wèg met den ouderwetschen groet! zij ons revolutieannair parool!! Wèg met het zinloos hoedengezwaai, dat tot resultaat alleen vette hoedranden geeft! En laten wij elkaar hartelijk, minzaam en joviaal toeknikken. De onderlinge harmonie, gelijkgezindheid en vertrouwen zullen er door bevorderd worden.

De groet op het dorp.

nezen kan. Als de patiënt beseft, dat 't iets, dat hem hindert, *niets* is, dan is de kuur volbracht.

Maar nu de gewone menschen. Veronderstel, dat u op een avond, als u al een kwartier of twintig minuten in bed ligt, maar niet weg kunt drijven — dat u zich krachtig en hopeloos wakker voelt. Wat dan te doen?

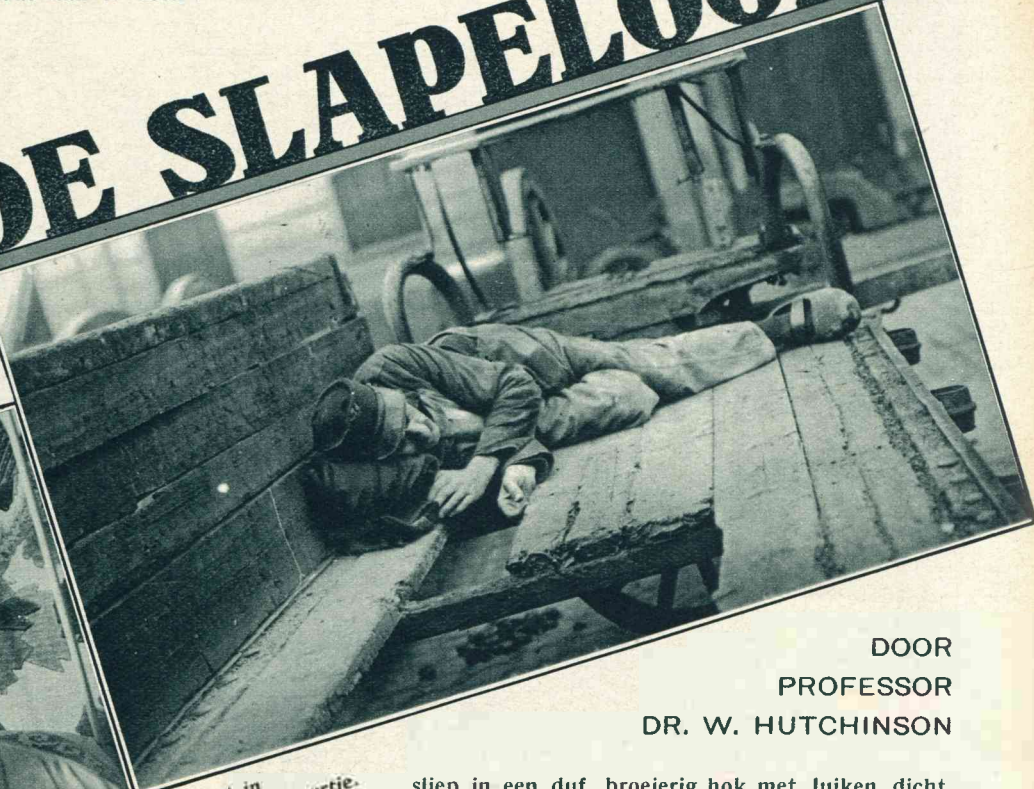
ventilatie verkouden worden. Al zòu u, in makkelijk bed en frissche kamer, niet in slaap vallen, dan rust u toch voortreffelijk. Als u maar tevreden blijft, zult u 's morgens frisscher zijn, dan wanneer u zoogenaamd

DE SLAPELOOZEN

SLAAP VOOR

De mensch die goed slaapt is een gelukkig mensch.

Rust in het schaft-uurtje.

DOOR
PROFESSOR
DR. W. HUTCHINSON

sliep in een duf, broeierig hok met luiken dicht. De meeste menschen zijn veel te zuinig, als 't om hun bed gaat. We brengen het derde deel van ons leven in bed door — en dat derde deel draagt véél bij tot onze gezondheid en werkkraft. Zoek dat nut niet op een harde matras, op stugge veeren! Schrielheid en dwaze begrippen over „zich harden” houden vele menschen uit den slaap.

Op de tweede plaats komt een beetje uitwisseling van bloed tusschen uw beide uiteinden: het hoofd en de

Eigenlijk komt u dan met uw zorgen al telaat. Slapeloosheid is enkel 't

avondrood van opwinding, inspanning of onvoorzichtigheid, waarvan de zon al uren of dagen tevoren is ondergegaan.

U kunt even goed probeeren de gloeiing der koorts te verhelpen, door een stuk ijs tegen uw wang te houden, als te probeeren, koppige wakkerheid te verdrijven door tafels van vermenigvuldiging te repeteeren, denkbeeldige schapen te tellen, uw haar te borstelen of water te drinken. Het eerste en voorname, wat u te doen staat, is dit: zoek in uw hart de zonde! Probeer te ontdekken, welke fout — te veel werk, te weinig ontspanning, slechte ventilatie, ondervoeding — schuld is aan die lastige waakzaamheid. En neem onderwijl uw welverdiende boete kalm en genoeglijk op, wetende, dat het wakker zijn op zichzelf u geen blijvend kwaad zal doen. Hebt u in tevredenheid en rouwmoedigheid uw fout ontdekt, dan bent u misschien al in slaap, vóór u 't weet.

Is dat gewetensonderzoek niét voldoende, om de vergetelheid binnen te gaan, ga dan na, of u 't fysiek wel zoo goed mogelijk hebt. Als u met uw hoofd in den dufsten hoek van de kamer ligt, in de broeiing van uw eigen tweedehands-adem, draai dan uw bed naar 't raam, totdat u een frischen luchtstroom langs uw gezicht voelt strijken. Nooit, nooit, nooit zult u van die nachtelijke

Het is heel makkelijk, te gaan slapen, als men moet — en toch, hoe moeilijk kan het zijn, in slaap te komen, als men wil!

Intusschen is die kwaal van slapeloosheid niet zoo erg, als sommigen zich wel verbeelden. We willen nu nog niet spreken over het feit, dat een aantal der nuttigste ideeën, die ooit de beschaving vooruit hebben geholpen, in uren van slapeloosheid geboren zijn. We willen alleen zeggen, dat het „onmogelijk in slaap kunnen komen,” waarover zoo vaak gepraat wordt, nog zoo onmogelijk niet is — en dat het ons heusch niet zóómaar gek of zenuwziek maakt.

Als u 's avonds niet in slaap kunt komen, omdat uw hersens maar niet willen ophouden met denken, laat ze dan gaan! Een normaal gezond mensch heeft elasticiteit en reserve genoeg in zich, om 'n keertje per week, of zelfs eenige nachten aaneen, 'n paar uurtjes slaap te missen. Komt later, met 'n paar nachtjes uitslapen, wel weer in orde! Dus blijf tevreden — en word vooral niet kwaad!

Het is natuurlijk wat anders, als de slapeloosheid voortkomt uit ongeregelheden van het hart, de nieren of de spijsvertering. Dan zal de dokter die ongeregelheden moeten bestrijden — aan de slapeloosheid zelf hoeft niets gedaan te worden.

De ergste slapeloosheid-patiënten zijn de betrekkelijk weinigen, die slapeloos zijn „naar den geest.” Die lijden gewoonlijk aan „zenuwbloei.” Zij houden zich al te ijverig bezig met hun eigen inwendig mechaniek, omdat ze anders niet genoeg hebben, om zich bezig te houden.

Aangezien de verbeelding hier schuld heeft, kan geestelijke invloed hier het kwaad verhelpen, — een der weinige gevallen, waarin de geest ge-

voeten. Die twee uiteinden schijnen een heetje te vechten om het overschotje van uw circulerend bloed. Als u koude voeten hebt, is uw hoofd allicht een beetje heet en uw brein al te werkzaam — als u warme voeten hebt, is uw kans om het hoofd tot opschorting van bezigheid te krijgen, aanmerkelijk grooter.

De verstoring van het evenwicht is soms veroorzaakt door het hoofd — als u juist vóór 't naar bed gaan hebt gelezen of gewerkt of diep gedacht — en soms door de voeten — als die op een kouden bodem hebben gerust, met dunne schoentjes en spinnwebkousen aan. Dan wordt het bloed door de gekrompen bloedvaten uitgedreven, wijkt naar het andere einde en zet uw hersenen aan. De remedie echter is in beide gevallen dezelfde: warm, koester, kóók uw voeten, tot ze rood en gezwollen zijn en vol bloed. Dat kan met een kruik — of door een poosje met uw voeten in sokken of zachte sloffen bij 't vuur te zitten, of nog beter: laat zoowat een decimeter heet water in uw badkuip lopen, ga er vijf minuten in staan, trek een paar ruime sokken aan en spring in bed.

Met frissche lucht, warme voeten en een goed bed komt u bijna altijd in slaap — en al blijft u wakker, dan zal 't tóch geen kwaad doen.

zond te blijven. Dit is een éérste gebod der hygiëne: elken dag 'n keertje in de buitenlucht moe worden, al is 't tot transpireeren toe!

Overwerking, vooral van den geest, veroorzaakt slapeloosheid — te veel studie der jeugd, te veel werk der volwassenen; vooral als de studie of het werk benepen, eentonig is. Ontspan u, en laat uw kinderen zich ontspannen! Het werk mag de gezonde ontspanning niet schaden. Schooluren en werkuren moeten zoo geschikt worden, dat er rijkelijk tijd voor gezond vermaak en pret overblijft. Fuifjes en picknicks zijn voor een gymnasiaste veel belangrijker dan Latijn en algebra. Als we den menschen de gezonde vermaken onthouden, drijven we ze naar de ongezonde. Hoe meer „liefhebberij” u hebt buiten uw gewone levenstaak, des te beter voor uw slaap en uw gezondheid. Er is nog geen betere „zelfvergeter” uitgevonden dan de schouwburg.

Fouten in het diëet spelen een betrekkelijk mindere rol in het veroor-

menchen, die met zeer weinig slaap toekonden.

John Wesley b.v. en Thomas Edison hebben beweerd, dat zij nooit langer dan vier uren sliepen. Maar de eerste, die veel paard reed, werd herhaaldelijk slapend op zijn ros aangetroffen, — en volgens menschen, die met Edison gewerkt hebben, had de groote uitvinder vaak tijden van diepe verstrooidheid, met gesloten oogen... en dat heet bij ons, gewone menschen, slaap!

Slaap- en bedwelingsmiddelen van iedere soort

Na gedanen arbeid is het goed rusten, ook na een zware verhuizing in den zomer.

Dolce far niente op zee.

Na die twee schuldigen: een overvol hoofd en een duffe long, komen we aan nummer drie: de leege maag. Men heeft ons zóó ijverig verteld, dat we niet met een volle maag naar bed moeten gaan, dat we soms, om een *onrustigen* slaap te vermijden riskeeren, heeltemaal niet in slaap te komen. Volg den gulden middenweg!

Als er (in 't algemeen gesproken) meer dan vier uren verlopen zijn sinds uw laatsten maaltijd (tenzij die buitensporig zwaar is geweest), en vooral, als u daarna nog iets vermoeiends gedaan hebt, moet u vóór 't naar bed gaan nog iets lichts, warmes, smakelijks gebruiken; warme melk of chocola met brood of beschuit bijvoorbeeld, of heete bouillon, of als u hard gewerkt hebt een omelet of een klein biefstukje of een bordje flensjes — of fruit, als uw maag er tegen kan. Een kop heete, slappe thee of koffie met flink suiker en melk is uitstekend! Die goede prikkel in de maag werkt veel meer uit dan dat kleine beetje caffeïne. Voedsel is het beste slaapmiddel.

En neem dan den volgende dag, en de rest van de week, de noodige maatregelen om verder slapeloosheid te voorkomen! Vooreerst: lichaamsbeweging in de open lucht! Tachtig procent der menschen doet daaraan *niet half* genoeg, om ge-

zaken van slapeloosheid — ze brengen storingen van vaak pijnlijken, maar voorbijgaanden aard, die buiten ons eigenlijke onderwerp vallen. Maar er liggen meer menschen wakker door te weinig, dan door te veel eten.

De steeds brandende vraag over de hoeveelheid slaap zouden we kunnen afdoen met één zinnetje: zij moet worden afgemeten naar de resultaten. Maar vast staat, dat de meeste menschen (laten we zeggen 85 %) minstens acht uren slaap moeten hebben, en met negen of tien uren beter gebaat zijn, dan met zeven. De bewering, dat slapen tijdverlies is, mag niet anders worden genoemd dan een dwaling.

Er wordt wel eens gewezen op

mogen niet anders dan veroordeeld worden. Als ze niet bestonden, zou niemand anders er schade bij hebben dan de fabrikanten. In het allergunstigste geval doen ze niets anders, dan het ééne vergif in het andere verdrinken — in het ongunstigste geval verwekken zij de meest vernederende slavernij, waarvoor de mensheid ontvankelijk is. Het moest strafbaar zijn, eenig slaap- of bedwelingsmiddel te gebruiken buiten medisch voorschrift.

In ieder geval is het overbodig. Wie een ziekte heeft, moet natuurlijk door den dokter behandeld worden. Maar wie géén ziekte heeft, en niet slapen kan, hoeft alleen maar... verstandig te worden — de boven aangewezen lijnen te volgen. Dan slaapt hij heusch wel.

De noodlottige gelijkenis

DOOR CHARLES GARVICE

VIJFDE HOOFDSTUK

Met welgemeend excuus voor mejuffrouw Bolton, dat wij haar zoo lang veronachtzaamd hebben, keeren wij tot haar terug. Natuurlijk verscheen zij op het afgesproken uur voor de Leger-en-Vlootclub. Jack was er niet. Zij was verbaasd, maar niet bedroefd, want ze voelde zich overtuigd, dat hij door 't een of ander dwingend was opgehouden — en nog wel door iets belangrijks ook. Haar vertrouwen in hem werd zelfs niet verzwakt toen hij na verloop van een half uur, waarin zij heen en weer had gewandeld, en anderen voorbij had zien snellen, alsof zij nog in den avond gewichtige zaken hadden, nog niet was komen opdagen. Het was echter met een diepe teleurstelling, dat zij naar huis terugkeerde. Haar hart was beklemd en bezorgd, maar zij troostte zich met de verwachting en de hoop, dat zij thuis een brief van hem zou vinden — tot zij zich herinnerde, dat hij beloofd had, haar niet te schrijven.

Ongeveer den heelen volgenden morgen zat zij voor het raam, in de hoop, dat hij nog komen zou, maar hij verscheen niet. Dien middag kreeg ze visite van een zekere mevrouw Winterton, een vroolijk, vlinderachtig vrouwtje, dat nogal ondiep, maar gewoonlijk heel onschuldig placht raak te babbelen. Nora was van plan geweest, den bediende te zeggen, dat ze voor niemand thuis was, maar ze had het vergeten; dus moest zij zich dwingen tot een conventioneel lachje, toen zij de gewoonlijk welkome bezoeker begroette.

„Ik heb eergisteravond toch zooiets grappigs beleefd!” zei mevrouw Winterton, na een gaping in het gesprek, waarin Nora haar best deed, haar gedachten bij de theetafel te houden. „Ik was in 't Carlton, en ik zag Jack Alwynde,” — Nora sprong op, om het gordijn wat meer open te trekken — „en ik vond, dat hij er nog knapper uitzag dan anders. Er waren een massa knappe jongelui dien avond, maar hij won 't van allemaal. Als ik niet getrouwd was, en als ik niet zoo gek was op Tom... Maar daar hebben we 't nu niet over. Hij zag me niet. Toen hij wegging liep hij vlak vóór me, en toen zag ik iets uit zijn zak vallen. Ik raapte het op en ik riep hem, en ik probeerde hem nog na te loopen ook; maar er kwamen menschen tusschen ons in, en toen was ik hem kwijt.”

Nora, die er nu in geslaagd was, haar blos te bedwingen, toonde een geaatsuitdrukking van normale belangstelling.

„Hij had alleen gesoupeerd,” ging mevrouw Winterton voort, „maar in de serre kwam er iemand bij hem. Ik weet niet, wie 't was, ofschoon zijn gezicht me bekend voorkwam. Hij had een dame bij zich...”

„Meneer Alwynde?” viel Nora haar in de rede, vóór zij er aan dacht, zich in te houden.

„Nee — het oude heertje. O kind, wat was dat een prachtig schepsel — nooit zooiets gezien — echt het type van een keizerin. Je weet wel wat ik bedoel — zooals de Russische prinsessen: roodbrons haar, in dit geval kleur-echt, en een prachtige teint, en oogen als sterren. Ik wil wedden, dat ze van buitengewoon hoogen stand was. Maar weet je, wat 't eigenaardigste is? Meneer Alwynde scheen haar niet te kennen, in 't begin tenminste, maar zij kende hem wel. In ieder geval bleef zij, en de oude heer, die bij haar was, óók, bij 't tafeltje van Jack Alwynde staan, toen ze naar hun eigen tafeltje gingen, en de oude heer heeft zelfs met hem gesproken. Enfin, hij schijnt later nader kennis gemaakt te hebben, want ze zijn samen heengegaan.”

„Ik... ik vind 't niet zoo heel buitengewoon...” begon Nora, met de meest gewone stem, die zij vinden kon.

„Wacht even, kind,” antwoordde mevrouw Winterton. „Je hebt me nog niet eens gevraagd, wat 't was, dat meneer Jack op den grond liet vallen.”

„Misschien ben ik niet erg nieuwsgierig,” zei Nora.

„O ja, dat ben je wel! Je bent precies als alle andere vrouwen, kind, al schijnen de mannen je allemaal als iets heel buitengewoons en bovennatuurlijks te beschouwen.”

„Wat was het dan?” vroeg Nora.

Lachend deed mevrouw Winterton haar tasch open, haalde er iets uit en legde het met een nadrukkelijk tikje op de tafel. Bij het gezicht van dat iets vlamde het bloed op in Nora's wangen, trok zich toen weer terug en liet haar zeer bleek.

„'t Heeft veel van een overwinningsteeken, een liefdepand, vind je niet?” zei mevrouw Winterton met een damesachtig giecheltje. „Je bent een poosje nogal dik geweest met meneer Jack, is 't niet? Ik herinner me, dat je je in Dublin nogal met hem hebt afgegeven. Je kunt nog pret hebben met dat minneteken, als je wilt, kind. Laat 't hem maar eens kijken, als je hem spreekt; ik wou, dat ik dan om een hoekje zijn gezicht kon zien! Is dat de juiste tijd?” schrok ze, toen de klok sloeg. „Dan moet ik dadelijk weg, ik heb Tom beloofd, dat ik hem tegemoet zou komen... O kind,” — ze kwam voorzichtig aan Nora's wenkbrauw, ofschoon er geen voorzichtigheid noodig was, want Nora's uiterlijk dankte niets aan kunstmiddeltjes — „wat zie je er slecht uit! Dat krijg je van dat eeuwige laat naar bed gaan. Pas maar op, schat. Dag!” Toen ze bij de deur was, keerde zij zich om, en zei, met een triomfantelijk gezicht: „Nu herinner ik me dien ouden heer ineens — hij heet graaf Erlendorff; 't is een van die buitenlanders, die je tegenwoordig zoo vaak ontmoet — uit 't een of andere onmogelijke landje.”

Nora knikte met geveinsde onverschilligheid, maar toen de deur eindelijk dicht was, viel zij op een stoel neer, het roode strikje tusschen de handen klemmend, en haalde diep en pijnlijk adem. We moeten onmiddellijk zeggen, dat ze niet jaloersch was, en dat twijfel aan Jack's trouw geen oogenblik in haar opkwam. Het was de herinnering aan zijn afscheidswaarden: „Tot morgen acht uur, als ik nog leef,” die haar gezicht deed verbleeken en haar ver-

vulde met nameloozen angst; want zij wist toevallig het een en ander van dien graaf Erlendorff. Ze had hem op een receptie bij een gezant ontmoet, zijn uiterlijk was haar opgevallen, en haar vader had haar verteld, dat de graaf hem gepolst had over een leening aan... hoe heette 't landje ook weer?

Ze ging naar de bibliotheek — heel langzaam, want ze beefde van het hoofd tot de voeten — nam een atlas, en zocht tot zij het vergeten woord vond: „Barentsia”. De naam van 't staatje vormde een nieuwe schakel in de keten, die zij trachtte opnieuw samen te stellen. In tegenstelling met vele meisjes uit haar kring las Nora geregeld en vrij goed de kranten. Soms praatte haar vader, die haar schranderheid kende en waardeerde, met haar over zijn ondernemingen; zij herinnerde zich, dat zij een artikel gelezen had van een correspondent, waarin de jammerlijke toestand van Barentsia uiteen werd gezet. De correspondent had met krachtige woorden de gisting in dat roerige koninkrijkje besproken — het scheen te naderen tot revolutie en anarchie, en hij had uitdrukkelijk beweerd, dat het leven van de leden der koninklijke familie in groot gevaar verkeerde.

Nu was het duidelijk, uit hetgeen mevrouw Winterton verteld had, dat graaf Erlendorff zich min of meer aan Jack had opgedrongen, en hem had overgehaald, om mee te gaan naar... ja, waarheen? En die beeldschone vorstelijke dame? Had die moeten optreden als lokaas? 't Was mogelijk. Maar toch, Nora kon onmogelijk aannemen, dat het de schoonheid van die dame geweest was, waardoor Jack zich had laten bewegen, om mee te gaan.

Er was maar één oplossing van het probleem, die haar aannemelijk voorkwam. Jack was een van die mannen, die nooit onverschillig kunnen blijven tegenover het leed van anderen, die onmogelijk weerstand kunnen bieden aan een bede om hulp van een man, en nog veel minder van een vrouw. Ongetwijfeld had de graaf de een of andere treurige geschiedenis opgediend, en zoo macht gekregen over Jack. Waar was hij heengegaan? Waarom had hij zich niet gehouden aan zijn afspraak met haar? „Morgen acht uur, als ik nog leef.” Het klonk haar in de ooren als het luiden van een doods-klok, en zij werd koud tot in 't hart toe.

Het feit, dat zij niets doen kon, verergerde haar neerslachtigheid nog — een neerslachtigheid, die bijkans ondraaglijk werd, toen de eene dag na den anderen voorbijging, zonder dat ze iets hoorde van haar geheimzinnig verdwenen geliefde; en zij zou het ook niet volgehouden hebben, en echt ziek geworden zijn, als zij niet had bedacht, dat ieder oogenblik, en met spoed, iets van haar geëischt kon worden — de een of andere uiterste poging, in verband met het mysterie. Zij volgde haar gewone levenswijze, in de hoop, hier of daar iets op te vangen, en haar talrijke bewonderaars merkten met leedwezen op, dat zij magerder werd, en er afgetobd uitzag.

Het is overbodig te zeggen, dat zij haar oogen en ooren wijd openhield; maar al werd Jack's naam nu en dan genoemd door hun talrijke vrienden en kennissen, eenige aanwijzing verkreeg zij niet; en als de graaf en de schoone dame niet op het toneel waren verschenen, had zij zich misschien kunnen getroosten met de gedachte, dat Jack zich in 't uur of de plaats van hun ontmoeting had vergist, en naar Zuid-Amerika was vertrokken. Zelfs nu begon zij dit middel op haar zielsangst toe te passen... toen zij op een middag een schok ontving, die haar bijna neersloeg.

Zij liep langzaam door een der stille lanen van Kensington Gardens — de lanen, waar al zooveel vrouwen met afgepijnde harten geloopt hebben — en peinsde over haar probleem, toen zij een heer zag aankomen, haar tegemoet. Zij bleef met een schrik staan en bracht de hand aan haar hart. Daar was Jack, in Londen, hij liep te wandelen in Kensington Gardens! Hoe moest ze dat begrijpen? Zij kon zich niet bewegen en wachtte, snakkend naar adem; en toen hij dicht genoeg bij haar was, sprong ze naar voren, greep hem bij den arm en riep: „Jack! Jack!”

In plaats van haar in zijn armen te sluiten, zooals zij verwacht had, deed hij een stap achteruit, maakte zich voorzichtig vrij van haar greep en keek haar aan.

„Pardon, madame!” zei hij, en bij den klank van zijn stem kwam er een knelling om het hart van de arme Nora, en ook zij deed een stap achteruit. Ze kon niet spreken, maar keek hem aan met groote schrikkoogen.

„U... bent... niet...” zei ze hijgend.

„Ik ben niet de heer, voor wien u mij schijnt te houden,” zei hij, met een flauw lachje, en met meer dan geringe bewondering in zijn oogen.

Zij trok zich nog iets verder terug, want zij wist, dat het de stem van Jack niet was — dat de oogen van Jack nooit zoo vrijpostig konden zijn als die van dezen man. Bovendien was er een licht, vreemd accent in zijn woorden, en zij merkte ook verschil op van houding en gebaren. Maar wat gezicht en figuur betrof, was de gelijkenis buitengewoon.

„Het spijt me zeer,” zei hij; zijn toon en glimlach werden vleierig. „Geloof u maar gerust, dat ik me even teleurgesteld voel als u zelf. Ik wou o zoo graag, dat ik „Jack” was! Mag ik, al kent u mij niet, zoo vrij zijn, naar de rest van zijn naam te vragen?”

„Alwynde”, antwoordde Nora onwillekeurig.

Hij schrok niet, maar hij stond een paar seconden volkomen onbeweeglijk. Hij sloeg de oogen neer, en toen hij weer opkeek, zag hij over haar hoofd heen, inplaats van in haar oogen.

„Tot mijn spijt moet ik u verklaren, dat ik dien naam niet ken. Mag ik u er aan herinneren, dat ik evenmin op de hoogte ben met den uwen, madame?”

Hoe ontsteld zij ook was, Nora was zichzelf nog genoeg meester, om de mededeeling te verzwijgen, die hij haar vroeg. Met een ontkennend gebaar ging ze hem voorbij en liep een paar stappen door; toen keerde ze terug. Hij stond haar na te kijken met een eigenaardige gelaatsuitdrukking; al was hij

even knap als Jack, zijn gezicht leek haar brutaler, slapper, onverschilliger dan dat van Jack.

„Wilt u me uw naam zeggen?” vroeg ze bijna onverstaaenbaar.

Hij trok de wenkbrauwen samen, aarzelde even, en zei toen, heel even het hoofd buigend:

„Ik heet Peter Brown.”

Nora begreep natuurlijk, dat hij een valschen naam had genoemd. Er viel niets meer te zeggen, zij keerde zich om, en ging naar huis. Op het tafeltje in de hall lagen een paar kranten — de avondbladen. Als gewoonlijk nam zij er een op, en ging er mee naar haar kamer; werktuiglijk keek zij op de eerste bladzijde, en onmiddellijk viel haar een vette kopregel in 't oog:

„MOORD OP PRINS SERGIUS VAN BARENTSIA!”

Zij las het korte, telegrafische bericht. Prins Sergius, zoo stond er, was gevallen als slachtoffer van een bom, die naar hem geworpen was na een groote parade. Zijn opvolger werd genoemd.

Met gedwongen kalmte ging zij op het bed zitten en trachtte orde te brengen in haar gedachten. Jack was verdwenen. Zijn vrienden hadden niets meer van hem gehoord. Zou hij naar Barentsia zijn gegaan, inplaats van Zuid-Amerika? En — o, zou hij betrokken zijn geworden in de onlusten daar... was hij gewond?

En dan — wie was die man, die zóózeer op hem geleek, dat zelfs zij er zich het eerste oogenblik in vergist had? Het raadsel was moeilijker geworden, wreeder. En zij kon niets zeggen, niemand om hulp vragen — zelfs haar vader niet, want zij wist, dat die bijna blij zou zijn, als er Jack iets overkomen was. Ze verfrischte haar gezicht, liet zich door haar kamenier verkleeden en ging naar beneden, om te dineeren. De heer Bolton, die gewoonlijk zeer stipt was, bleek nog niet thuis te zijn; het duurde nog een uur, voor hij kwam, haastig en opgewonden.

„Hoor eens, Nora,” zei hij, „ik moet naar 't buitenland — vanavond nog weg. Waar zit Parkins? Zoek hem even, schat, wil je? en zeg, dat hij mijn koffer inpakt. Ik zal zoowat een week wegblijven.”

Nora ging naar de deur, en toen ze die geopend had, vroeg ze:

„Waar gaat u heen, vader?”

„Naar Tykitsoh, de hoofdstad van Barentsia. Ze hebben daar spektakel gehad — ik denk, dat er aardig wat te verdienen valt. Zeg nu maar gauw tegen Parkins, dat hij voortmaakt.”

Nora snelde de trap op. Binnen 't half uur was zij weer beneden, in een reiscostuum, gevolgd door haar kamenier en een huisknecht, die haar bagage droeg.

„Wat... waar ga jij heen?” vroeg de heer Bolton.

„Ik ga mee naar Tykitsoh, vader,” zei Nora liefjes. „Ik snak naar een veranderingetje.”

„Maar Barentsia is op 't oogenblik niets gedaan voor een vrouw!” riep de heer Bolton uit. „Het land, en vooral Tykitsoh zelf, is een groote warboel — de oproer en anarchie... veel te gevaarlijk voor je!”

„Dat vind ik juist interessant,” zei Nora. „Ik ben niet zoo bang uitgevallen. U moet niet vergeten, dat ik uw dochter ben!”

De heer Bolton wist natuurlijk, dat hij met redeneeren alleen maar zijn adem verspilde, als zij haar besluit eenmaal genomen had; maar eigenlijk was het dat laatste vleeiende zinnetje, dat bij hem den doorslag gaf, want in tegenstelling met vele andere geldkoningen bezat de heer Bolton waarlijk moed.

Zij bereikten Tykitsoh. De heer Bolton had den toestand daar vrij goed beschreven. Het giste er sterk, en zooals het bij gistsingsprocessen pleegt te gaan, het schuim kwam naar boven. Het onrustige stadje galmde van de stappen der soldaten; er werd nu en dan geschoten; er waren samenschotelingen, er werd veel geschreeuwd, herhaaldelijk botsten de partijen

tegen elkaar en ontstonden er straatgevechten. De ziekenhuizen waren vol, en tal van dames bewezen goede diensten als vrijwillige verpleegsters.

Een dier engelen van gediensigheid, een Britsche met een zeer bekenden naam, woonde in het hotel. Zij hoorde van Nora, dat deze een cursus in Eerste Hulp had gevolgd, en tot groote verontwaardiging van den heer Bolton en vreugde van Nora nam zij het meisje op in de menschenlievende zusterschap.

Nora kleedde zich in verpleegsters-costuum en begon haar werk met een gretigheid, die zij niet trachtte te verbergen. Zij leefde in een koorts van onrust en angst, want altijd sterker werd in haar het vermoeden, dat Jack in Tykitsoh was, zoodat zij ieder oogenblik van hem kon hooren.

De een dag na den anderen ging voorbij. Zij deed haar ziekenhuiswerk met geestdrift, zij werkte als een paard, en ontving een pluimpje van de hoofdverpleegster, en booze verwijten van haar vader, die iederen dag met haar kibbelde over haar „vervloekte dwaasheid”, zooals hij het noemde.

Op een middag, toen zij van het hotel terug ging naar het ziekenhuis, werd zij aangesproken door een bleeken, zenuwachtigen jongen, die vlak bij haar kwam en heesch, in een soort gebroken Fransch, fluisterde:

„Zuster, kom met mij mee! In 's hemelsnaam, gaat u mee! Er is een man...” hij keek angstig om zich heen, „hij is heel erg... ik heb mijn best gedaan, maar... O, zuster, gaat u mee? Ja?”

Even aarzelde Nora; toen bedacht zij, dat een ziekenverpleegster altijd gerespecteerd wordt, zelfs in de ergste ongeregheden, en met een knikje volgde zij hem. Hij bracht haar door zulke kronkelige straatjes, door zulke vieze stegen, waar zooveel wanhopige ellende huisde, dat Nora een keer stil bleef staan, en hem twijfelachtig aankeek; maar hij strekte de handen smeekend uit, en keek haar zoo ernstig meewarig aan, dat zij haar weg met hem vervolgde, en zonder aarzeling meeging 'n donkere en smerige trap op, naar een zolder — en 't was nog een allerellendigste zolder ook — waar op een bed van stroo een man lag uitgestrekt.

ZESDE HOOFDSTUK.

Haar gids legde waarschuwend een vinger op de lippen. Nora greep 'n kaars, die op een plank stond, en hield die bij het bleke gezicht van den man op het bed; en zij voelde niet eens verbazing bij de ontdekking, dat het Jack was. Hij was er ontzettend aan toe, spookachtig bleek, en zijn bleekheid kwam nog scherper uit door het bebloede verband, dat hij om het hoofd had.

Een oogenblik hield ze hem in haar armen. Zij schreeuwde niet en schreide

Middag-rust

(IN AANSLUITING OP DE FOTO'S VAN PAG. 10—11)

Hoe ziet U eruit in Badcostuum?

Mei 1932.

Daar ik niet wil hebben, dat mijn vrienden mij weer met mijn overvloedige kilo's plagen en daar ik voor eenige jaren met goed gevolg „Facil“ gebruikt heb, verzoek ik U hiervan weer 2 buizen te willen atzenden aan mijn adres.....G. K.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

25 JULI Aanvang Staatsloterij

NU moet ge het doen!

In één moment van handelen ligt dikwijls 's menschen geluk

Leg daarom dit blad niet terzijde, en stel niet uit tot morgen, maar overweeg en ge zult tot de conclusie komen, dat men door iets uit te stellen geen stap verder komt.

Welnu dan, indien ge ons maandelijks f 2.50 toezendt, stellen wij U in de gelegenheid

Ten eerste: Om voortdurend twee 1/20 van de Staatsloterij te spelen. Geen slaapnummers. Bij elke Staatsloterij, dus om de vier maanden, ontvangt men nieuwe nummers.

Ten tweede: Een 2 3/4% lot Stad Parijs, zonder nieten (wettig geoorloofd), waarvan twee trekkingen per jaar.

Ten derde: Een lot Noord-Hollandsch Witte Kruis, zonder nieten, (wettig geoorloofd), waarvan twee trekkingen per jaar.

Ten vierde: Een lot Hollandsche Grondcredietbank, zonder nieten, (wettig geoorloofd), waarvan zes trekkingen per jaar.

Ten vijfde: Ontvangt men de trekkingslijsten van de drie loten zonder nieten gratis en franco thuis, na elke trekking. Dit is wel geen winkans, maar een persoonlijke controle. Trekkingslijsten Staatsloterij verschijnen in alle bekende bladen.

HOOFDPRIJZEN STAATSLOTERIJ (Trekking 3 maal per jaar).		
f 100.000	f 50.000	f 30.000
3 à f 25.000	2 à f 20.000	1 à f 15.000
1 à f 10.000	5 à f 5.000	1 à f 3.000
5 à f 2.000	11 à f 1.500	75 à f 1.000
HOOFDPRIJZEN STAD PARIJS (Trekking 2 maal per jaar)		
f 10.000	f 2500.	
HOOFDPRIJZEN WITTE KRUIS (Trekking 2 maal per jaar)		
f 10.000.	Elk jaar 2500 prijzen.	
HOOFDPRIJZEN HOLLANDSCHE GROND-CREDIETBANK. (Trekking 6 maal per jaar).		
f 120.000	f 72.000	f 60.000
f 48.000	f 36.000	f 30.000

Men ontvangt na algeheele betaling de volle loten Parijs, Witte Kruis en Hollandsche Grondcredietbank, welke zonder nieten zijn, in eigendom, terwijl men gedurende de termijnbetaling de voortdurende winkans geniet op 2 1/20 van de Nederlandsche Staatsloterij, een lot Stad Parijs, een lot Witte Kruis en een lot Hollandsche Grondcredietbank.

Wij mochten reeds zeer dikwijls tot ons genoegen de Hoofdprijzen aan de gelukkige winnaars uitkeeren, buiten de talrijke kleine prijzen.

DOCH VERGEET NIET!!!

Al deze winnaars hebben één en denzelfden weg gevolgd en hun prijs daaraan te danken, doordat zij het invulformulier plus eerste termijn hebben opgezonden aan het reeds meer dan 30 jaren bestaande

Schafraad's Administratiekantoor

Weerd 13 - Leeuwarden - Tel. 5196, Giro 51733 - Box 47.
Vult daarom onderstaand invulformulier in en zendt dit aan ons op met f 2.50 (verhoogd bij de eerste storting met 50 cent voor zegel) en U ontvangt de vijf winkansen direct toegezonden.
Namen der prijswinnaars worden niet bekend gemaakt, dus geheimhouding verzekerd.

BESTELBRIEF (hier afknippen en invullen)

Aan Schafraad's Administratiekantoor
Weerd 13, Leeuwarden

Ondergeteekende (naam en voornaam).....

wonende te
bestelt hiermede een Combinatiecontract voor f 2.50 per maand.
Het bedrag voor eerste storting plus zegel verzonden per.....

Handteekening

Wij beschermen U

tegen namaak! Wij staan op de etiketten van de echte *Ranja* en *Rojo*! Wij garandeeren U zuiver vruchtensap en geen kunstmatige essences! Heerlijk en gezond. =

8-d.l. flesschen en zeer zware kwaliteit: „Daar gaan véél glazen uit zo'n flesch!“

Gratis „De *Ranja-surprise*“! puzzles, kruiswoorden, enz. Vele mooie prijzen!

Ranja en Rojo

N.V. C. POLAK GEN. GRONINGEN

ADVERTEEREN
IS BEKEND BLIJVEN

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van hun pijn in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Eén van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of loopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten was de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu is de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.“

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectieuze bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden, dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn, als tegen de pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen, ook genaamd reumatiek, spit, jicht, ischias, alsmede tegen alle verkoudheidsziekten. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden ook door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplage van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Brengt gelukkige dagen door in Hotel **BAD RAGAZ** „TAMINA“ in het heerlijk gelegen Pensionsprijs voor zeven dagen incl. kurtaxe en bediening f 42.50 en f 47.50

BERGÜN 1400 M. b. Zee **HOTEL KURHAUS** (Graubünden). Voor den Familiehôtel met prachtig park. Vernieuwde wind beschut strandbad. Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.-

BRISSAGO **HOTEL DU MYRTHE** BELVÈDÈRE AU LAC bij Locarno Str. water - Pension vanaf fr. 7.-

GRIMMIALP **GRAND HOTEL** BERNER OBERLAND Ideaal Zomerverblijf 1260 Meter boven zee Natuurpark, Pension Fr. 11.- - Tennis, Garage, Postauto. - Vraagt prosp.

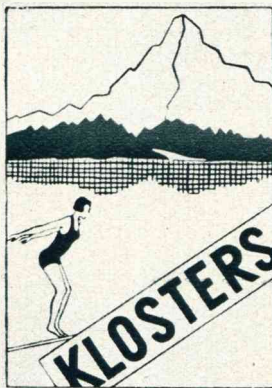
VACANTIE VOOR IEDEREEN aan het Vierwoudstedenmeer te **HERGISWIL** Prospectussen door de Kurverein

Lugano-Paradiso **HOTEL VICTORIA AU LAC** (Zuid-Zwitserland) gerenommeerd familiehôtel, direct aan het meer. Pensionsprijs voor kamers m. uitz. o/h. meer, m. balc. Zw. fr. 12-13 bij 1e klas bediening. Prosp. direct op aanvraag. C. JANETT, eigenaar. Filiaal: „Hotel Suvretta Arosa“, Pension vanaf Zw. fr. 11.-

MELCHTAL Brünigroute Obwalden (Zwitserland) **KURHAUS MELCHTAL** 900 M. boven zee Voll. pension vanaf fr. 6.-. Zorgv. bed.

REICHENBACH 712 M. boven zee **KIENTAL** Hotels in alle prijsklassen. 1000 M. boven zee **GRIESALP** Verlaagde prijzen. 1500 M. boven zee **ZWITSERLAND** Prosp. door het Verkeersbureau in Kiental.

Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

Zwitserland - Graubünden
Pension in alle prijsklassen
vanaf Zw. Fr. 7.-

Electrisch verwarmd strandbad

niet; ze hield hem alleen vast, zooals een moeder het een kind zou doen, dat verloren was en weergevonden, terwijl de bleke jongen, die haar haar geliefde had teruggegeven, haar met verbazing stond aan te staren.

Zij stuurde het jongmenschen naar het ziekenhuis en het hotel, met de boodschap, dat zij door een dringende taak werd opgehouden, en dien dag niet meer komen zou; toen onderzocht ze Jack's wonden, en was dankbaar voor de ondervinding, die ze had opgedaan bij de verpleging der anderen; en toen ze alles gedaan had, wat ze kon, ging ze op den rand van het bed zitten, met zijn handen in de hare. De jongen kwam terug, en in een fluisterend gesprek vroeg ze hem zijn verhaal af, kijkend naar een gescheurde en met bloed bevleete tuniek, met de overblijfselen van vele eerteekenen er op, die in een hoek lag.

De jongen, die Pietro bleek te heten, vertelde haar, hoe Jack met den graaf in het rustige huis in Tykitsoh was aangekomen; hoe hij had geraden, dat Jack in gevaar zou geraken, en niet zonder gevaar voor zichzelf den Engelschman had gewaarschuwd, die door 'n zeer gewone vriendelijkheid het hart van den bediende had gewonnen. Toen Jack de waarschuwing in den wind sloeg, had Pietro hem gevolgd naar het paleis, en hij was daar rond blijven dwalen, angstig nieuwsgierig, om te zien, wat er gebeuren zou. Hij was dicht bij de noodlottige plek geweest, toen de bom ontplofte, maar was zelf niet gewond.

In die eerste ontzettende minuut na de ontploffing waren Pietro en Jack alleen geweest in de half verwoeste zijstraat, en met bovenmenselijke inspanning was het Pietro gelukt, Jack het huis binnen te slepen, waar hij nu lag. Nauwelijks had hij dit gedaan, of er drong een menigte volks samen, en kreten als: „De prins! De prins is vermoord!” vervulden de rookerige, onwelriekende lucht. Een lichaam, onherkenbaar verminkt, was het paleis binnengedragen; een uur later werd officieel bekend gemaakt, dat de prins vermoord was, en een paar dagen later had er een plechtige begrafenis plaats gehad.

Naarmate het verhaal vorderde, begon Nora al meer en meer licht te zien. Veel bleef nog duister, maar al te nieuwsgierig was zij niet; het was haar bijna voldoende, dat zij Jack weer in haar armen had.

Den volgende morgen kwam hij tot bewustzijn; en zijn eerste gedachte was natuurlijk, dat hij droomde, of dat hij in den hemel was, en een engel voor zich zag met het gezicht van Nora; maar hij veronderstelde, dat een engel hem nooit zou omhelzen, zooals Nora het deed, en eindelijk begreep hij, dat het zijn meisje zelf was. In 't eerst wou ze niet toestaan, dat hij sprak; en toen ze dit toeliet, kreeg zij nog maar weinig nieuws te hooren, hoewel Jack van zijn ervaringen niets verzweeg dan de kleinigheid der vijftiengduizend pond, want hij had een ernstig vermoeden, dat hij beetgenomen was, en dat de Bank van Engeland er voor zou bedanken, hem dat bedrag, of welk bedrag ook, uit te keeren.

En nu kwam er een ander vraagstuk op: hoe kregen ze hem weg van dien zolder en uit dat land? Het was meer dan waarschijnlijk, dat de lieve graaf Erlandorff, die een der slachtoffers van de ontploffing voor den prins had laten doorgaan, op de loer lag naar Jack, die zoo geheimzinnig verdwenen was nadat hij voor Zijne Hoogheid had gespeeld.

Nora ging terug naar het hotel, naar haar vader. We zullen iedere poging achterwege laten, om de verbazing van den heer Bolton te schetsen, of zijn uitdrukkingen weer te geven, waarmee hij Nora vergezelde naar het ziekbed van Jack. Het is meer dan waarschijnlijk, dat het verhaal, zooals Jack het deed, den heer Bolton meer zei, dan het den jongen menschen gedaan had. Maar hij liet zich daar niet over uit, zelfs niet, toen Nora hem vertelde, dat zij een middel wist, om Jack te laten ontsnappen. Hij moest met hen terugreizen als bediende van den heer Bolton.

Een paar dagen later vertrokken ze; Jack was nog bleek en wat hulpbehoevend, maar buitengewoon vroolijk; Nora was angstig en bezorgd; en de heer Bolton was, voor zijn doen, opmerkelijk jolig, en zeer tevreden met zichzelf, want hij had bereikt, wat hij wilde, en eenige duizenden — als het geen millioenen waren — aan zijn reeds onmatig groote fortuin toegevoegd. Langzaam volbrachten zij de reis over de grens, en de eenige gevaren, die zij ondervonden, kwamen hieruit voort, dat de bediende scheen te lijden aan een onweerstaanbare neiging, om met zijn jonge meesters te fluisteren, haar Nora te noemen en bij alle mogelijke gelegenheden haar hand vast te houden.

Toen Jack eenmaal weg was uit het roerige landje, waarin hij bijna het leven verloren had, ging Jack meer onbewimpeld als minnaar optreden, ondanks het gefrons en geknor van den weigerachtigen vader. Op den dag, dat zij Huize Godolphin bereikten, sprak de heer Bolton Jack aldus toe:

„Hooft u eens, meneer Alwynde; ik vind dat allemaal heel ontroerend, maar ik wou graag weten, hoe we tegenover elkaar staan. Ik voelde me door gewone menschelekheid gedwongen, u weg te helpen uit dat beestachtige landje, en u veilig en wel naar Engeland te loodsen; en ik heb natuurlijk medelijden met al wat u hebt doorgemaakt. Maar... verdraaid nog-aan-toe... u staat er nog geen haar beter voor, dan toen u wegging; eigenlijk nog veel slechter, want u hebt een litteken op uw voorhoofd, dat...”

„Dat nogal wat afdoet aan mijn marktwaarde,” zei Jack opgewekt. „U hebt groot gelijk; ik moet toegeven, dat ik me niet heel netjes gehouden heb. Maar ik heb een excuus. Als u van een meisje hield, zooals ik van Nora houd, en ze had u dan het leven gered, zou u óók uw hoofd wel een beetje kwijt zijn.”

„Wie is er zijn hoofd kwijt?” vroeg Nora, die op dat moment de kamer binnenkwam. „U, vader? of Jack? 't Kan Jack niet zijn, want... die hééft niet zooveel hoofd meer te verliezen, is 't wel? U zult zijn hart bedoelen, vader. Dat heeft hij verloren. Dat weet ik, omdat ik 't heb. Is 't niet zoo, Jack?”

„Je vader heeft gelijk, dat hij me verwijten doet,” zei Jack ernstig. „Ik heb een luchtspiegeling nagejaagd, en ik heb gekregen, wat een mensch gewoonlijk krijgt, als hij aan zulke spelletjes doet. Maar toch is 't wel een grappig idee, dat ik een week of tien dagen geleden graaf Alwynde van den Gouden Adelaar was, die vijftiengduizend pond bezat...”

„Hé? Wát?” vroeg de heer Bolton, wiens belangstelling werd aangespitst door den tooverklank geld. „Waar heb je 't eigenlijk over?”

„Ik sprak de volle waarheid,” zei Jack, met een spijtig lachje. „De doode prins — als hij tenminste dood is...”

„Dat is hij niet,” zei Nora zacht.

„Heeft me het graafschap van den Gouden Adelaar, of hoe ze 't noemen, gegeven, en graaf Erlandorff — de schurk! — zei, dat hij op mijn naam vijftiengduizend pond bij de Bank van Engeland gestort had. Maar dat is natuurlijk allemaal rozengeur en maneschijn, waar...”

De heer Bolton sprong op van zijn stoel, en holde naar de telefoon. Er volgde een fel kruisvuur van woorden door dat nuttige, maar zenuwprikkelende instrument; toen kwam de heer Bolton terug met een rood gezicht en bolle oogen.

„'t Is er waarachtig!” schreeuwde hij. „Laten we gauw een auto nemen...”

„Kalmpjes aan,” zei Jack ernstig. „Ik weet niet, of ik dat geld wel aan kan pakken.”

De heer Bolton gaapte als een baars.

„Je... weet niet... of...!” begon hij.

Maar Nora, die had staan nadenken, kwam er met een zachte, maar beliste stem tusschen. Men gelieve zich te herinneren, dat zij de dochter was van een geldman, en persoonlijk een verstandig, practisch meisje.

„Hij weet 't niet, vader; maar ik weet 't wel. Denkt u, dat ik hem al die ellende zou laten doorgemaakt hebben, zonder dat hij er voor betaald werd? Zijn kostbare leven wagen, gewond worden...” Ze huiverde en verborg haar gezicht aan de borst van haar vader.

Jack haalde de schouders op; en het was niet de laatste keer van zijn leven, dat hij dit deed. Nora had een eigen willetje. Maar hij bleef hardnekkig gekant tegen den graventitel; hoewel de heer Bolton nooit over Nora sprak, toen zij en Jack getrouwd waren, of hij noemde haar „mijn dochter, gravin Alwynde”, en hij liet geen enkele gelegenheid voorbijgaan, om den Gouden Adelaar te vertoonen, hoewel hij Jack nooit kon overhalen, de orde te dragen.

Het leek er veel op, dat het tragische probleem een plaats had gekregen in het museum der onopgeloste mysteries; maar een jaar of drie na hun huwelijk zagen Jack en Nora het op een zeer eenvoudige manier voor hun oogen oplossen. Bij een receptie kwamen zij plotseling tegenover prins Sergius, zijn vrouw Pauline en graaf Erlandorff te staan.

De prins scheen even te schrikken, en hij trok zijn fijne wenkbrauwen op, maar glimlachte en boog voor mevrouw Alwynde; de prinses werd doodsbleek; graaf Erlandorff grinnikte en knikte met de jovialiteit van een ouden vriend.

„Prettig, dat ik u nog eens ontmoet, meneer Alwynde,” zei hij opgewekt, „en nog prettiger, kennis te mogen maken met uw charmante vrouw! Wou u me spreken? Met alle genoegen. Zullen we daar even gaan?”

„Kijkt u eens,” zei Jack, toen zij in een klein zijvertrek buiten het gehoor van derden waren, „als u zich de moeite wou geven, me uit te leggen...”

„Volstrekt geen moeite — een plezier!” zei de graaf vriendelijk. „Ik vind 't heerlijk, dat ik de gelegenheid krijg, hoewel ik eigenlijk niet goed begrijp, wat er uitgelegd moet worden. 't Is allemaal zoo doodsimpel.”

„Dan ben ik dom,” zei Jack met een grijns, „want ik begrijp niet...”

De graaf glimlachte genoeglijk en klopte Jack op de borst, juist op de plek, waar de orde van den Gouden Adelaar had moeten prijken.

„Zooals u weet, waarde heer Alwynde — pardon, graaf Alwynde! — is mijn ongelukkige vaderland jarenlang een speelbal geweest van de Europeesche politiek. Ik herinner me, dat een van de grappenmakers op uw ministerie van buitenlandsche zaken het den voetbal van Europa noemde, en 't ook graag vergeleek met een binnenplaatsje, waar de politieke katten van alle landen naar hartelust konden vechten, en elkaar krabben, zonder zich maar iets aan te trekken van den eigenaar van het plaatsje. Een zekere groote mogendheid, die ons vorstelijk huis op den troon heeft geplaatst, ontdekte een poosje later, en dat nogal plotseling, dat ze het eigenlijk liever weer kwijt wou. De methode van die mogendheid, om zich te ontdoen van personen, die ze niet meer meent noodig te hebben, is zoo bekend, dat ik er niet over hoeft uit te weiden. Voor den ouden koning hoefden we niet zoo bang te zijn als voor den kroonprins. Omdat we niet sterk genoeg waren, om tegen die mogendheid op te kunnen, en omdat we niet bijster gesteld waren op moord, wou de prins graag het land uit. De groote mogendheid zou hem heel graag laten gaan, als hij dood was, maar had er ernstig bezwaar tegen, dat hij in levenden lijve vertrok. En dus...”

„Hebt u een ander gezocht, om zijn plaats in te nemen, en prins Sergius in de opschudding na den zoogenaamden moord het land uit gesmokkeld,” zei Jack grinnikend. „Enfin, u hebt 't heel aardig opgeknapt.”

„U zult me veroorloven, u hetzelfde compliment te maken,” zei de graaf stralend. „Neen, neen, ik spreek in vollen ernst; en ik verzeker u, graaf Alwynde, als ik weer een heer moest uitkiezen voor een dergelijke zending, dan koos ik zonder aarzeling u.”

„Laat maar!” zei Jack met zijn open lach. „Ik heb me uit de zaken teruggetrokken. Bovendien zou u een volgenden keer met mijn vrouw te doen krijgen; en ik verzeker u, dat die geen risico neemt!”

Het gezicht van den graaf werd ernstig, en hij knikte. „U hebt gelijk,” zei hij. „De risico was groot...”

„Ja, dat hoorde er nu eenmaal bij!” zei Jack gemoedelijk, bijna onverschillig. „Een mensch krijgt geen klein vermogen, een graventitel en de orde van den Gouden Adelaar, om alleen maar een uniform aan te trekken en een rolletje te spelen in een operette!”

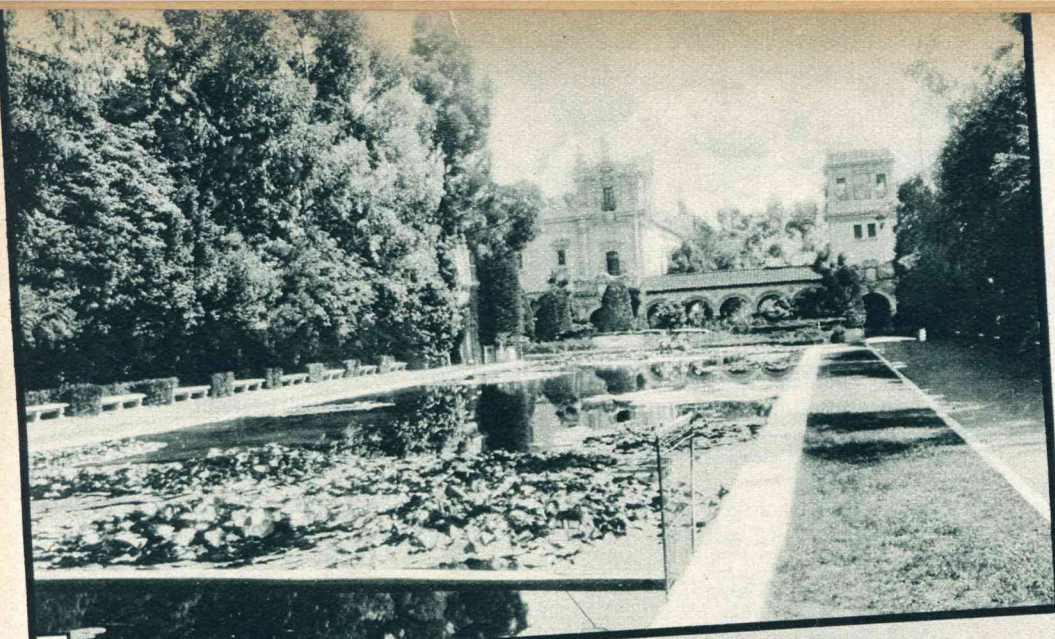
De graaf keek den jongen man aan met bewondering, en hij zuchtte.

„Er zijn maar weinig menschen, die hun leven kunnen wagen, en er bij lachen, graaf Alwynde!”

Zij gingen terug naar het salon en voegden zich weer bij de anderen. De prins stond met zijn grootste hoffelijkheid en vriendelijkheid met Nora te praten; hij scheen iets vleijends te zeggen over Jack, want Nora bloosde en haar oogen tintelden. De prinses, die stond te luisteren met een peinzend lachje op haar trotse gezicht, keek van de jonge vrouw naar den jongen Engelschman, en zij zuchtte, toen zij den blik van trots en liefde opving, waarmee Nora Jack aanzag.

Arme opgejaagde prinses! Wat benijdde ze hen....

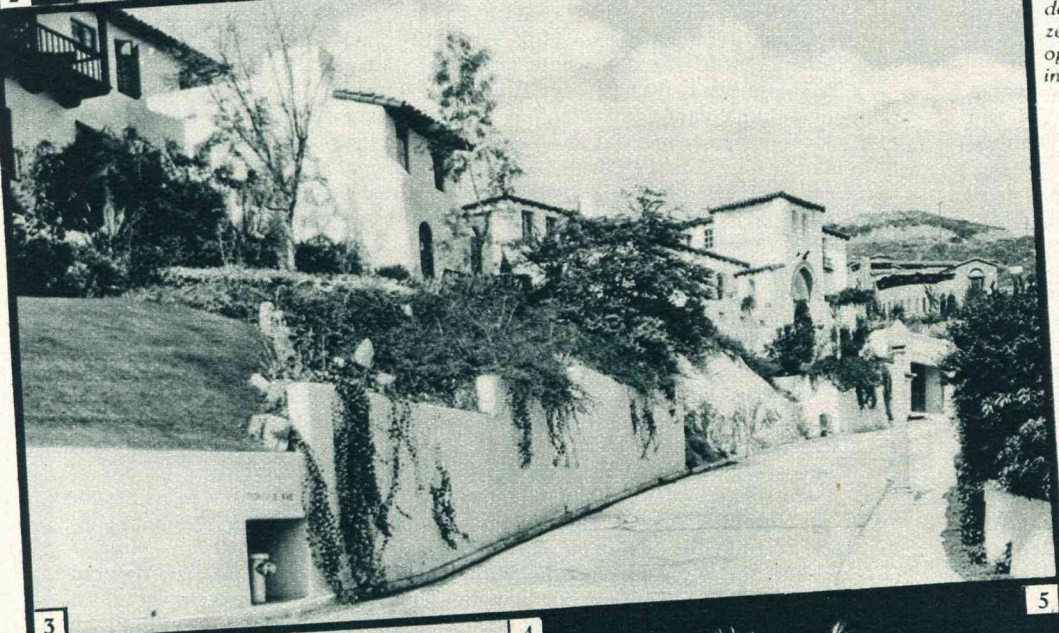
E I N D E

1

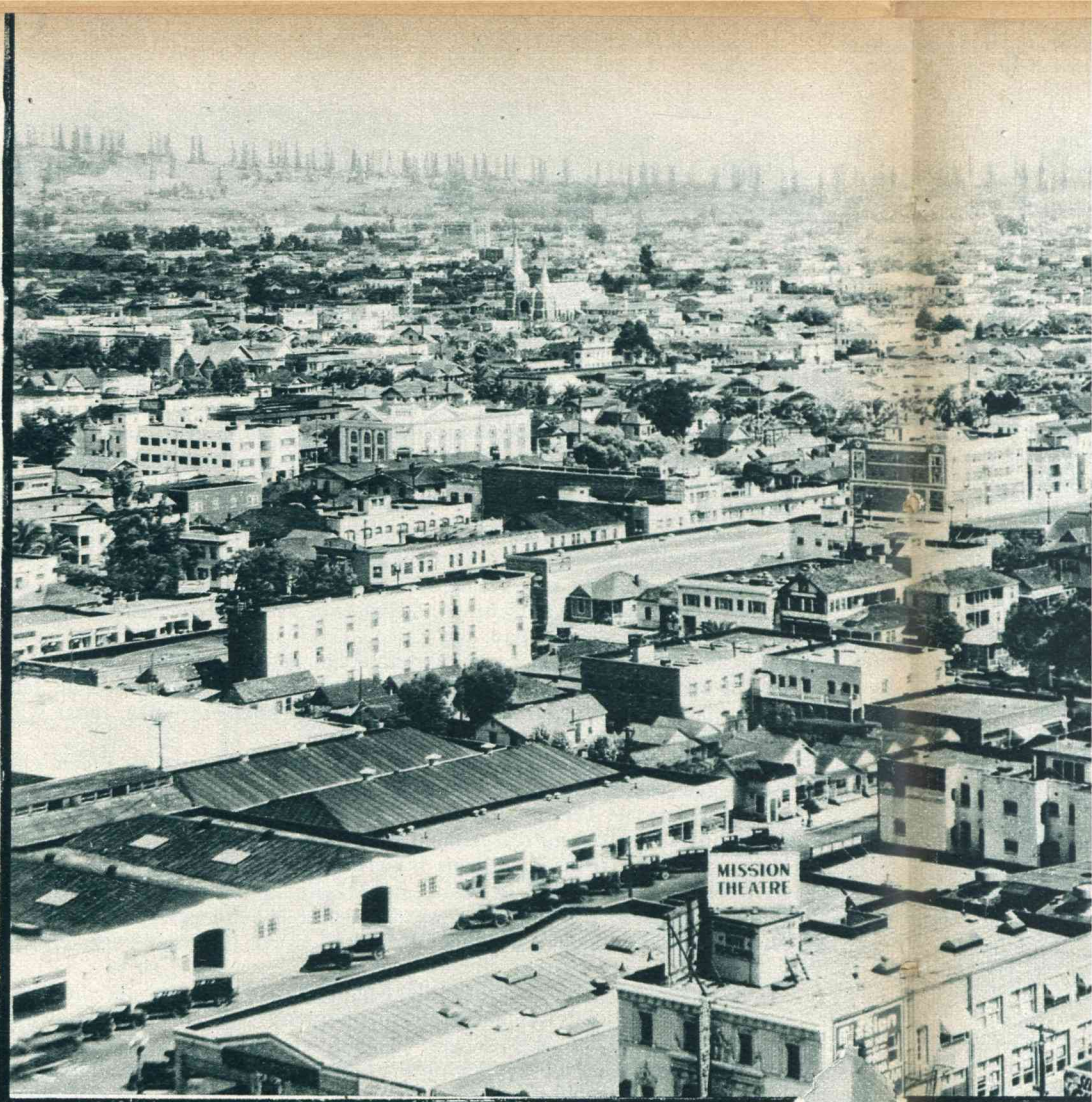
2

3

4

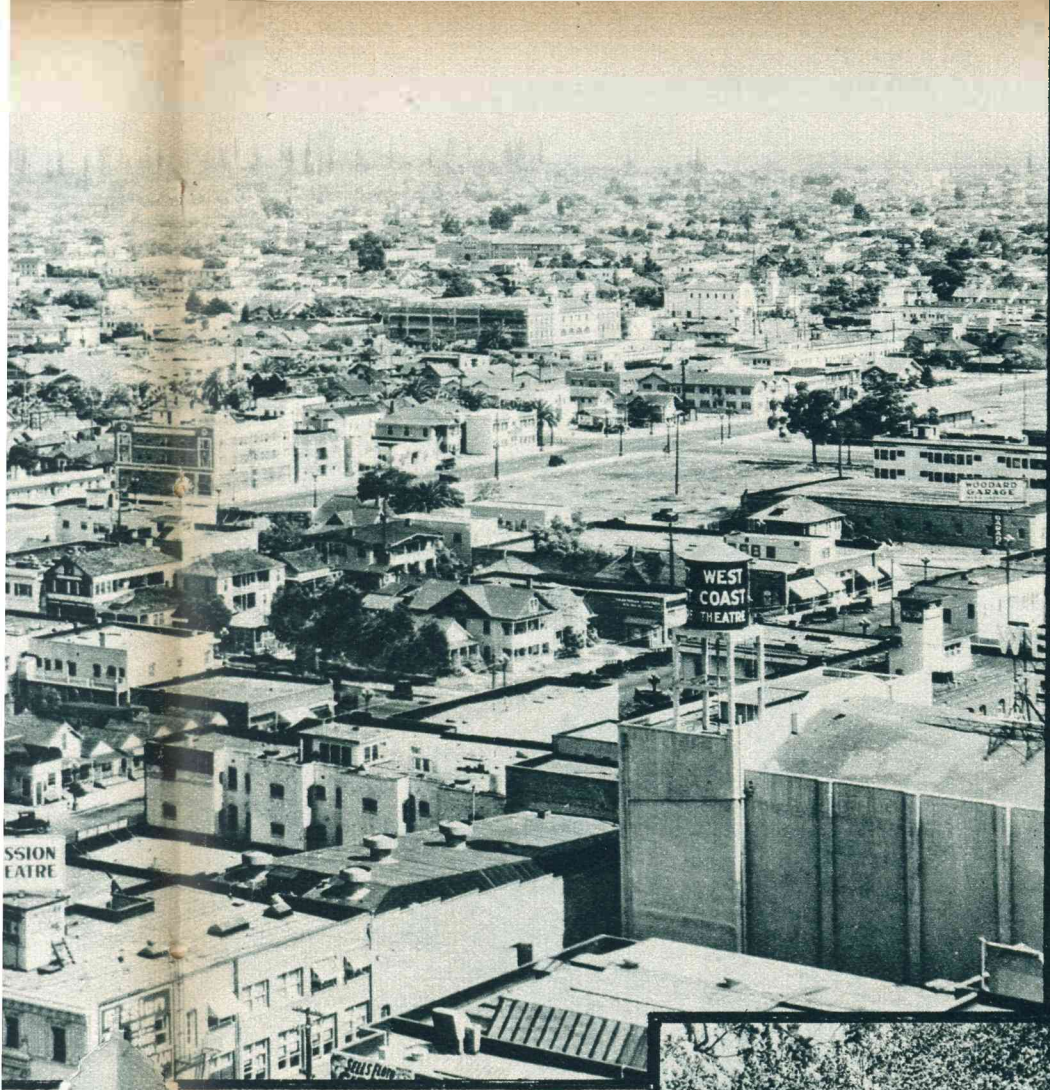
Foto's hiernaast: 1. Een voorbeeld van park-aanleg (in San Diego), zooals men er vele in Californische steden vindt. 2. Dat Los Angeles een groote stad is, blijkt wel uit de gebouwen die men er aantreft, zooals het Biltmore-hotel op het Pershing-plein. Er zijn 5000 kamers in dit hotel. 3. In de villa-wijken van Hollywood, de stad van de film die voor enkele jaren door annexatie bij Los Angeles werd gevoegd, vindt men huizen die aan Mexicaanschen stijl herinneren. 4. De Hollywood-boulevard, de straat waar de voornaamste zaken van Hollywood hun zetel hebben. 5. In den tijd van Kerstmis is men gewoon op min of meer ongewone manier de huizen te versieren in Hollywood, de filmstad van Los Angeles.

Een stad Stille grond boort

DE STAD DER SPEL

Het wolkenkrabber-stad-huis van Los Angeles in Californië, de stad waar de Olympische Spelen van 1932 worden gehouden.

Of men in vuur en vlam staat voor de sport en alles wat daarmee in verband staat, ofwel er totaal onverschillig voor is, iedereen zal de laatste maand wel gehoord hebben over Los Angeles, waar dit jaar de Olympische Spelen worden gehouden. En velen zullen wel verlangd hebben om deze internationale sportgebeurtenis bij te wonen, is het niet uit belangstelling voor de spelen, dan omdat zij dezen keer gehouden worden op een der bekendste plekjes van de wereld, ook een van de interessantste en mooiste. De natuur is hier al buitengewoon vrijgevig geweest; het prachtige land, waar men wel altijd in de mooist denkbare omgeving en onder de gunstigste omstandigheden vakantie kan houden, wordt Oostelijk en Westelijk resp. begrensd door de bergen van de Sierra Nevada en den Stillen Oceaan. Aldus kan men er vrijwel alle soorten van genoegens genieten. Men kan er een rijtje van mooie streken en plaatsen opnoemen, waaruit men lastig een keuze zou kunnen maken, omdat de eene al meer bijzondere aantrekkelijkheden heeft dan de andere; de kust van den Oceaan geeft alle strandgenoegens en in de bergen vinden de bewoners de schoonheid van het hooggebergte, waarvoor wij naar de Alpen moeten reizen. Hoe meer men naar het Zuiden reist, hoe overvloediger plantengroei en rijker natuur men ziet, terwijl ten Noorden van Los Angeles een waar bosch van olie-torens uit den rijken bodem rijst de olie wordt hier tot in zee gevonden, zoodat men de boortorens bij het strand in den Oceaan ziet staan. Dezen keer is er dus overeenkomst tusschen de Olympische Spelen en de vele conferenties, die sinds het einde van den oorlog in Europa belegd zijn en die steeds in een mooie stad en een prachtige omgeving gehouden worden.

Een Californische industriestad aan de kust van den Stillen Oceaan: op den achtergrond ziet men hoe de olie-boortorens bij tientallen dicht op elkaar staan.

Dit gebouw in een weelderige omgeving is de particuliere bibliotheek van een of anderen fabelachtig rijken Californiër, in San Marino (Zuid Californië). De bibliotheek bevat verschillende oude boekwerken van zeer groote waarde.

**STAD
DER
SPELEN**

Niet alleen als het erg warm is

maar ook op koelere dagen, als de lucht bedekt is, of als er een frissche wind staat, die Uw huid schraal doet worden, is het raadzaam Uw lichaam van tevoren flink met

NIVEA of NIVEA-OLIE

in te wrijven. Beide bevatten, als eenigste huidverzorgingsmiddelen ter wereld, het aan de huid verwante Eucerit; ze zijn derhalve in zekeren zin „natuurlijk” en kunnen niet vervangen worden, vooral niet door luxe- of namaak-cremes, die men U wel als „even goed” zal willen aanprijzen.

Door Nivea en Nivea-Olie vermindert het gevaar van pijnlijken zonnebrand en krijgt U die prachtig gebronsde huidkleur die men bij de sportbeoefenende jeugd zoo vaak aantreft en waarmee wij van vakantie of weekend zelf zoo gaarne terugkeeren.

Neemt echter nooit een zonnebad met een nat lichaam en wrijft U zich flink in alvorens Uw huid aan licht en lucht bloot te stellen.

*

Nivea werkt bovendien op warme dagen aangenaam verkoelend. Nivea-Olie beschermt U bij ongunstig weer tegen een te sterke afkoeling, waaruit een kou zou kunnen ontstaan, zoodat U Uw lichaam ook op minder lokkende zomerdagen in licht, lucht en water kunt baden.

Een sportsman schrijft: „Op onze tocht hadden wij dagen dat wij door de zon geblakerd werden, maar ook triestig weer met veel regen. Uw wonderbaarlijke olie hield ons frisch bij elke soort van sport. Als de zon gloeiend stak, beschermde Uw Nivea ons tegen elk ongemak, zooals zonnebrand en verschraling der huid.

*Nog een ander voordeel:
beide zijn niet duur!*
Nivea: in doozen van 20 tot 90 cts.
in tuben van 35 en 55 cts.
Nivea-Olie: 75 en 120 cts.

Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

EEN

EXTRA
NUMMERDOOR
HENRY
WALLACE PHILLIPS

Ik ben dol op 't circus — op alles! Ik vind het lekker om te ruiken, lekker om te zien en lekker om te hooren.

Neem nou eens de muziek van 'n circus; die marcheert maar niet rechtdoor — één twee drie — ieder zijn eigen nootje, precies op tijd, net een machine. Nee vrind! In 'n circus is muziek, om 'n prettig lawaai te maken, en dat doet 't. Als er een muzikant een beetje te laat of te vroeg komt met zijn nootje, zal er niemand nijdig naar 'm kijken. Ze vinden 'm toch een goeien kerel — als ie maar blijft doorblazen.

Er is in de heele natuur niets, dat je kunt vergelijken met een trombone-speler in een circus; of misschien een groote mannetjesleeuw, als ie bloed ruikt. Je krijgt er 'n oempa van, dat je in je maag voelt, net of je 'n schop van 'n muilddier gehad hebt.

En dan die lichten in 't circus, en die prachtige dames, en de clown, en de acrobaten, en dat gevoel, dat je krijgt, dat je overal maling aan hebt! Ik ben dol op 't circus.

Toen Voorpoot en Geur's Groote Op-eenstapeling van Verbazingwekkend en Onovertreffelijk Talent in onze stad kwam, moest ik er natuurlijk naar toe.

Heel in de vroege al stonden we klaar — ik en nog drie jongens — allemaal piekfijn gekleed, met 'n nieuwen hoed, Zondagsche sporen, ingevette laarzen en een nieuwen zijden zakdoek om onzen nek.

Er woei een lekker Noord-Dakota-windje. Zes uur klauterden we tegen dien wind op; de paarden zetten hun teenen in de prairie en zoo heschen ze zich vooruit.

„Als 't zoo doorgaat, krijgen we lauwer circus,” zei Curly. „De tent waait zóó de rivier in.”

't Zag er best naar uit. Er hingen een massa lui met lange gezichten om 't veld, en ze hingen aan hun hoeden óók, en ze zeiden maar aldoor, dat de wind wel ging liggen, maar dat hielp niets, tot twee uur 's middags toe. Toen ging ie uit als een nachtkaaars. Je werd er bijna eng van, zooals die wind ineens weg was.

De lui gingen aan den gang, en iedereen werd vroolijk. Maar ik heb nooit wat van de voorstelling gezien!

Het eerste nummer was een ballon-opstijging. Senor Hoogvlieger, de Wereldberoemde en Hemeltrotseerende Menschelijke Adelaar, zou opstijgen in een ballon met gas. Nou, zooals ik al gezegd heb, was er geen spatje wind, en de ballon zette uit als een zeepbel. De senor huppelde rond, twintig mannen hingen aan de touwen, en alles was in orde, meneer Perkins inbegrepen.

Meneer Perkins was de burgemeester van onze stad. Een brave man, met een rond buikje, een bovenlip die altijd verwonderd stond, een gouden bril en een kale plek. Meneer Perkins was een man, die wist op te treden. Je kon aan zijn gezicht zien, dat ie heel goed wist, dat

de ballon niet op zou gaan, als hij er niet bij was.

Een eind voorbij meneer Perkins stond de kooi van den fieren jaguar uit de Zuid-Amerikaansche wildernis. Misschien bekwam 't klimaat van Noord-Amerika 'm niet goed, maar ik vond 'm meer op 'n tamme poes lijken, dan op 'n wild beest. Ik kriebelde door de tralies heen op z'n kop en hij spon als 'n koffiemolen.

Alles was klaar, — de ballon stond op barsten, senor Hoogvlieger stapte als een pauw, meneer Perkins keek gewichtig door zijn gouden bril, en de wilde jaguar lag in 'n hoek te dutten, en toen opeens — hoep! — daar had je 't. De wind stak ineens op achter de tent vandaan, terwijl iedereen op den ballon lette, en ineens had hij ons te pakken. De groote tent kraakte als een kanon en stond toen recht in de lucht, — en er achteraan kwamen 5783 hoeden, en 'n stel kranten, kisten, doozen en 'n massa zand. Als dat geen orkaan was, weet ik niet, wat wind is.

De ballon hing over en sloeg meneer Perkins tegen zijn bol. Hij greep direct in 't net; en tegelijk

besloten de twintig mannen, die de touwen vasthielden, dat ze liever in Dakota bleven, dan met 'n ballon op reis te gaan, dus lieten ze los.

De ballon nam een kuier en sloeg het hok van den wilden jaguar uit de Zuid-Amerikaansche wildernis om. Het beest jankte als 47 kattengevechten, sprong, greep den ballon zoowat twee meter onder meneer Perkins, en 't spelletje begon. Meneer Perkins zag juffrouw Jaguar aankomen. Ze waren niet aan elkaar voorgesteld, dus om zich niet aan een dame op te dringen, begon hij zich te verwijderen en gaf ons te zien, hoe gauw een kleine dikke burgemeester tegen een ballon op kan klimmen, als hij voelt dat 't zijn plicht is.

Maar terwijl hij klom, draaide de ballon, zoodat juffrouw Jaguar beneden bleef.

„Op je gezicht!” dacht zij. Ze had een stel uitstekende klauwen, en die ging ze gebruiken. Zoo ging de ballon om en om en op en neer, terwijl burgemeester Perkins, met zijn buikje en zijn gouden bril, en de wilde jaguar voortklauwden als muizen in een wiel. 't Was een vreemd en angstig gezicht.

Zwak hoorden we meneer Perkins gillen om hulp en politie, en juffrouw Jaguar gilde zomaar.

„Nou,” zei Curly, „ik geloof, dat we meneer Perkins kwijt zijn.”

Dat was tenminste één troost, nu we de voorstelling moesten missen. Maar de circusbaas vloekte en meneer Hoogvlieger klaagde over het verlies van zijn ballon met woorden, die ik niet durf herhalen.

Intusschen grepen wij allemaal 't een of ander vast, om meneer Perkins niet achterna te gaan.

Toen kwam de circusbaas belooningen aanbieden. Hij zou honderd dollars betalen, zei hij, contant geld, aan den man, die den ballon vond, en nóg honderd dollars voor 't terugbrengen van juffrouw Jaguar.

„En hoeveel voor meneer Perkins?” vroeg Curly.

„Ook honderd dollars, als je zorgt dat ie wegblijft!” zei de circusbaas. „Hij is aan 't bezuinigen. Je moest eens zien, hoe hij in mijn portemonnaie bezuinigd heeft voor m'n standplaats! Laat hem schieten, en breng de rest terug, en je hebt de duiten.”

„Afgesproken!” riep Curly. „Ga mee, Rooie!” Dus vóór ik het wist had ik een nieuwe baan: een ballon, die op hol was, nazitten door Noord-Amerika met de windrichting als eenige aanwijzing.

Maar ik rekende op één ding: die jaguar zou de ballon vol gaatjes prikken terwijl hij rondklauwde, dus moest het ding wel gauw op den grond terecht komen. 't Eenige ongeluk was die wind. Als tonnen door de lucht zweven, komt een ballon niet naar beneden, al zit er geen gas meer in.

Hoe lang meneer Perkins en de wilde jaguar krijgertje konden blijven spelen, was een tweede kwestie. Zooiets valt niet mee, als je dik en kortademig bent. En Perkins vertelde later, dat hij bijna stikte van 't gas dat er uit liep, en dat hij doodzenuwachtig werd van die jaguar, zoodat hij wel twintig maal bijna misgreep. Hij zei, dat hij geen tijd had gehad, om naar 't landschap te kijken, maar dat 't net was, of hij al jaren en jaren in een grooten, ronden, bruinen berg klom, die maar niet

Op reis door ons land.

BIJ DE GROOTE KERK TE ARNHEM, GEZIEN
VANONDER DE POORT VAN HET STADHUIS

Op reis door ons land.

ER IS VEEMARKT TE HELLEENDOORN.

stil wou staan. Hij vond 't onwerkelijk, zei hij. 't Ging allemaal te gauw. Hij had geen tijd, om even te gaan zitten en kalm over den toestand na te denken.

Zoo draaiden ze maar steeds in de rondte. Soms scheerden ze haast langs de oppervlakte der aarde, en soms dreven ze een mijl hoog, maar steeds hielden ze het spelletje vol.

En nu moet ik over de tegenpartij beginnen. Dat was een Indiaan, die Groote Krijgsman heette. Groote Krijgsman was 'n echte, doorgefourneerde, driedubbel overgehaalde Indiaan. Hij had altijd op zichzelf geleefd. Hij had een groote massa zwart haar, en hij was buitengewoon koppig. Wat hij nu eenmaal in zijn hoofd had, kreeg je er met geen bijl uit.

Hij was nu van meening, dat er een halfgod op aarde moest komen. Dat dachten méér Indianen; ze huppelden en dansten er voor naar alle kanten. Maar geenéén had dat idee zoo vast in zijn bovenkamer als Groote Krijgsman.

Groote Krijgsman bezat onder andere drie vrouwen, veertien kinderen, zeven ponies en elf honden. Dat heele stel trok nu naar 't Noorden, om zich te voegen bij 'n troep geestendansers. Van dien tocht en van het dansen hing de heele toekomst van het Indianenvolk af, dacht Groote Krijgsman. Hij was lang niet voor zijn plezier uit.

Terwijl nu Groote Krijgsman met zijn familie naar 't Noorden trok, tegen den wind in, vloog meneer Perkins met den wilden jaguar naar 't Zuiden, met den wind mee. De wind was niet meer zoo geweldig als in 't begin. Doordat het gas uit den ballon liep, kwam die nu en dan vrij dicht bij den grond. Perkins zei later, dat hij tweemaal haast naar beneden was gesprongen, maar net, als ie bijna dorst, begon de wilde jaguar weer te klimmen, en dan draaiden ze maar weer door, zoo gauw, dat hij nergens anders aan kon denken.

Zoo kon het gebeuren, dat op een gegeven oogenblik de drie vrouwen en bijna al de veertien kinderen van Grooten Krijgsman naar boven wezen en riepen: „Hoenh!” 't Werd hoog tijd, dat er iemand Hoenh riep, want daar kwam de ballon aan met meneer Perkins en den wilden jaguar, niet meer dan zes meter boven den grond.

Wat zou u denken, als u maar een gewone, onontwikkelde Indiaan was, die nog nooit gehoord had van een ballon, van een wilden jaguar en van meneer Perkins, en die op zoek was naar een halfgod — en als u dan dat boeltje uit den hemel zag neerkomen? Dan zou u nèt denken, wat Groote Krijgsman dacht, namelijk: daar heb je den halfgod.

En hij begreep direct: Als hij niet aanstonds ingreep, was hij hem zóó weer kwijt. Dus bliksemsnel ontrolde hij zijn lasso, en gooide. De lus greep in het anker, dat neerhing uit de mand.

Dat gaf me een opschudding! Perkins zei, dat hij bijna losraakte van den schok; de wilde jaguar gaf een schreeuw; maar al was Groote Krijgsman nog zoo lang en zoo breed en zoo zwaar, een ballon houden kon hij niet, dus steeg hij met zijn pony bevallig op in de lucht, en dreef mee naar 't Zuiden. De drie squaws, veertien kinderen, zeven ponies en elf honden sloegen dezelfde richting in. Een Indiaansche vrouw hecht zich méér aan haar derde deel van een man, dan een blanke vrouw aan drie mannen. De squaws gilden, dat Groote Krijgsman terug moest komen, de honden blaften en de kinderen brulden.

Soms raakte de pony van Grooten Krijgsman even den grond — maar net, als de vrouwen dicht genoeg bij waren om te grijpen, kwam de wind „poei” en weg waren ze weer. Zoo ging 't een mijl of vijf voort.

De taal, die Groote Krijgsman en burgemeester Perkins uitstieten, zou voldoende zijn, om op honderd meter afstand steenen te bakken.

Het kwam Grooten Krijgsman voor, dat 't eigenlijk een zeer eigenaardige manier van optreden was voor een halfgod, maar hij was te koppig, om den twijfel ook maar een oogenblik in zich toe te laten. Ik kan me 't tafreel levendig voorstellen — 't is heelemaal niet, zooals men zich de nederdaling van een halfgod denken zou. Een groote bruine bal, die draait en springt in den wind, terwijl aan

den buitenkant meneer Perkins klimt en de wilde jaguar, die elkaar nog steeds niet hebben kunnen krijgen, en onderaan een der langste en dikste Indianen van Noord-Dakota hangt aan 't eind van een touw in doodsangst. Hij tolt eerst den eenen kant op en dan den anderen, als het touw indraait en weer terugdraait. Ik zou liegen, als ik zei, dat hij 't prettig vond. En dan er achter de heele schreeuwpartij van squaws, kinderen, ponies en honden. Best de moeite waard om te zien.

Maar eindelijk kwam er een windstilte, en de heele massa squaws enz. vielen als voetballers op Grooten Krijgsman aan en hielden hem vast.

De ballon sloeg plat tegen den grond. De wilde jaguar uit de Zuid-Amerikaansche wildernis liet een gejak horen van smart en opluchting tegelijk, en vloog over het landschap in sprongen van tien meter. Hij had zijn bekomst van 't reizen per luchtballon.

Ook burgemeester Perkins nam een sprong naar den grond, en kwam van een hoogte van twee meter in zittende houding neer. Hij bleef zitten, tot er geen vonken meer uit zijn oogen sprongen; toen stond ook hij op en ging henen. Hij wierp een blik op Grooten Krijgsman en familie — hoe kon hij weten, dat het een blijde gezinsbijeenkomst was? Hij meende, dat hij getuige was van een moord en zou afzakken tot medeplichtige. Met een geklapper van zijn vroegtijdig valsche tanden, het geglim van zijn bril en een duidelijk vertoon van zijn kale plek huppelde hij weg.

En waar denkt u, dat hij terecht kwam? Net in 't zelfde hol aan de Schatrivier, dat de wilde jaguar had ontdekt en betrokken! Twee zielen, één gedachte, zooals u ziet — hetzelfde eenvoudige verlangen naar een stil, onbeweeglijk, donker en

kalm plekje. Als u die stemming niet aan kunt voelen, maak dan ook maar eens een tochtje van tachtig kilometer op een ballon, die als draaimolen dienst doet, en laat u tegenhouden door Grooten Krijgsman en zijn gezin.

Natuurlijk sputterde en vloekte juffrouw Jaguar tegen hem, toen hij binnenkwam, maar ze was net zoo bang als hij.

En in dat hol vonden wij hen, den wilden jaguar en den molligen burgemeester. Zij zaten elkaar verwonderd en achterdochtig aan te kijken. En de burgemeester was bijna net zoo moeilijk te vangen als de jaguar. Hij had zijn geloof in de menscheit en in de wetten der zwaartekracht verloren, zóó absoluut, dat hij alles wat er gebeurde, als een daad van persoonlijke vijandschap opvatte. Hij klauwde een stuk huid van mijn neus, terwijl de wilde jaguar een kuil van vijf centimeter diep in mijn been beet.

Als u denkt, dat Curly en ik onze handen niet vol hadden om die twee gebonden te krijgen, dan hebt u 't mis — meer zal ik er maar niet van zeggen. En dan de ruzie met Grooten Krijgsman! En met de squaws!

Enfin, we gingen terug; we kwamen er, en we kregen de belooning; de circusbaas had aardig schik, toen hij meneer Perkins zag en van zijn avonturen hoorde. Hij nam 't ons niets kwalijk, dus kregen we de tweede honderd dollars ook.

't Was 'n raar gezicht, dien burgemeester door de straten van zijn gemeente te zien loopen, af en toe mompelend:

„In de rondte! Aldoor maar in de rondte! O hemeltje! hemeltje!”

Ja meneer, ik ben dol op 't circus, al waait 't nog zoo hard.

*De moderne
Huisvrouw
gebruikt voor het
ruiken zeemen de*

**VISKOSE
(SPONS)**

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

Doorzitten

Zonnebrand en Stukloopen
van Huid en Voeten

PUROL

verzacht en geneest

Doos 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

12 Jaar lang hevige maagpijnen!

Hoe Mevrouw v. d. B. deze voor goed kwijt raakte.

Een opgetogen brief uit Arnhem:

„Met dit schrijven wil ik u mijn allerhartelijksten dank betuigen voor de schitterende resultaten, die ik door het gebruik van Kruschen Salts verkregen heb.

Ik leed namelijk meer dan twaalf jaar aan maagpijn. Wat ik daar al niet mee afgesukkeld heb is haast niet te gelooven. Van alles heb ik al geprobeerd, doch zonder resultaat; 't werd steeds erger. Bij 't minste wat ik at of dronk had ik vreeselijke maagpijn, gevolgd door braken, tot al het eten er weer uitkwam. Ik had dan ook al lang alle hoop op herstel opgegeven, toen ik op zekeren (voor mij gezegenden) dag, bij mijn gehuwde dochter te Amsterdam zijnde, van deze den raad kreeg 't eens met Kruschen Salts te probeeren. Op haar aandringen kocht ik 'n klein potje en ziet, waar ik zelf al heelmaal niet meer op rekende, gebeurde. Reeds na twee weken gevoelde ik mij al een hoop beter. De maagpijnen werden minder, en ik kon al zonder dat ik er verder last van had het een en ander gebruiken. Nog durfde ik niet aan een algeheele beterschap te gelooven. Dat was volgens mij te mooi om waar te zijn.

Wie schetst echter mijn blijdschap en dankbaarheid nu ik met vreugde kan getuigen, dat ik werkelijk door 't gebruik van Kruschen Salts geheel van mijn maagbezwaar af ben. Ik gebruik 't nu ruim acht maanden volgens voorschrift, elken morgen een theelepeltje in de thee, en ben nu van alle pijnen af. Ik kan weer alles meteten zonder er later hinder van te hebben. Ik voel mij een geheel ander mensch, en zie er ook veel beter uit

sinds ik met Kruschen Salts begonnen ben. Ik zal dan ook Kruschen Salts bij al mijn kennissen aanbevelen en raad een ieder aan het eens met Kruschen Salts te probeeren. Ik geef u het recht dezen brief in zijn geheel of gedeeltelijk naar eigen goeddunken te publiceren en noem mij, uw dankbare patient,

B. v. d. B., Arnhem."

Wat Kruschen Salts deed voor Mevr. v. d. B., deed het reeds voor talloze anderen, en... dat kan het ook doen voor u. De „kleine dagelijkse dosis" spoort de maagsappen aan tot betere werking, veroorzaakt een geregelde, gezonde spijsvertering en zorgt, dat de afvalstoffen elken dag, zacht en volkomen, uit het lichaam verwijderd worden. Reeds spoedig nadat u met Kruschen Salts begonnen bent, zullen de maagstoornissen uitblijven. U zult zich algemeen veel gezonder en opgewekter voelen en van uw voedsel kunnen genieten zonder die afschuwelijke pijnen naderhand. En bovendien zult u ondervinden dat herstel door Kruschen blijvend is!

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

IN 'N OOGWENK IS DE JEUK VERDWENEN!

Misschien komt het U overdreven voor, tóch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels D.D.D. — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. D.D.D. dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. D.D.D. is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheker of Drogist. C-6

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

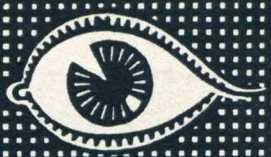
Rustig en kalm,

beheerscht in Uw denken, handelen en spreken zult ook gij zijn na het gebruik van

**Mijnhardt's
Zenuwtabletten**

Buisje 75 cent.

Bij Apothekers en Drogisten.

Attentie!

**M.OOSTWOUD
FRANEKER**

**ZIEKENWAGENS
INVALIDENRIJWIJLEN**

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

Onthoudt U goed,

dat, wanneer U aan tocht, koude of regen en wind blootgesteld waart, natte voeten gehad heeft en U zich daardoor niet wel gevoelt, Aspirin-Tabletten U zeker helpen.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

„Deel U hierdoor mede, dat ik reeds jaren Asthmalijder ben (benauid op de borst) ook reeds jaren Uw Asthma-poeder geregeld gebruik en is het mij een groot genoegen U te kunnen verklaren, dat geen poeder mij meer verlichting geeft dan juist UW POEDER, en geef uit erkentelijkheid U daarvan kennis en de vrijheid zulks te adverteeren.

A. S. POSTHUMUS, Groningen
St. Geertruida Gasthuis, Peperstraat 27'.

BOOM's ASTHMAPOEDER

geeft bij inademing direct verlichting. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Men lette op den naam Boom. Op aanvraag gratis en franco een proefdoosje. Firma A. M. BOOM, Arnhem 12

Hoe ik op 60-jarigen leeftijd van mijn rimpels bevrijd werd

en er in geslaagd ben 20 jaar jonger te schijnen.

Ik heb den leeftijd van 60 jaar bereikt, dien leeftijd, waarop de vrouw niet meer poot aantrekkelijk te lijken. Maar ik heb den lust gehad, uit pure nieuwsgierigheid het resultaat van Crème Tokalon, voedsel voor de huid, de beroemde Parijsche crème, te probeeren op mijn gerimpeld en door verschillende weersinvloeden bedorven gezicht. Stelt u zich mijn verrassing voor, toen men mij na de behandeling van één maand zeide: „U wordt jonger”.

Aangemoedigd door deze opmerking ging ik met dit middel door en na vijf maanden stond ik verwonderd, en allen, die mij zagen, getuigden, dat ik er uitzag als een vrouw van 40 of 45 jaar. Mijn teint is frisch en bekoorlijk, licht-rose en ik heb bijna geen tekenen van rimpels. Dat is wonderlijk.

Hiernaar te oordeelen zouden er, als alle vrouwen alleen Crème Tokalon, voedsel voor de huid, gebruikten, geen oude grootmoeders meer zijn.

N.B. De schrijfster van bovenstaanden brief wenscht, dat haar naam niet gepubliceerd wordt, maar de originele tekst ligt ter inzage. Wij garandeeren voor 10.000 gulden dat Crème Tokalon, voedsel voor de huid, de weldadige en buitengewoon voedende bestanddeelen bevat, die de bekende specialisten als onmisbaar voor uw huid verklaren om deze blank, frisch, krachtig en zonder den minsten rimpel te behouden. Gebruik Crème Tokalon, voedsel voor de huid, rose kleur, des avonds vóór het slapen gaan en de witte crème des morgens. Gij zult verwonderd zijn over de verbetering, zelfs na één nacht. Gunstige resultaten worden gegarandeerd óf het betaalde gerestitueerd.

WAT ZEGT U?

Een waarde van f 2.25
voor f 1.25?

Ja. Nu kunt U voor f 1.25 ontdekken, wat Williams Shaving Service beteekent. Williams biedt U ter kennismaking een flacon Aqua Velva' (f 1.25), het welriekende gezichtswater voor na 't scheren en een Shaving Stick in den blijvenden Marbelitehouder, mooi, roestvrij, hygiënisch, een echt mannelijk toiletgerief, ter waarde van f 1., ontvangt U gratis bij de flacon. Een zeldzame aanbieding.

Een nieuw vulstuk voor Uw Marbelitehouder kost slechts 60 cent.

Williams
SHAVING SERVICE

Deze zeldzame aanbieding is verkrijgbaar in alle goede zaken en mocht Uw leverancier geen voorraad hebben, schrijf dan aan KIIPERS & Co., Prinsengracht 983, Amsterdam

Witte Tandem: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

blijkt, een zeer groote soepelheid der ledematen en virtuositeit in den castagnettenslag, waarvan men een paar in iedere hand houdt, ter begeleiding en onderstreeping van den zang, de muziek en de rhythmische beweging. De paren dansen tegenover elkaar op dezelfde plaats, doch wisselen voortdurend van stand.

Soms wordt er een stretta (levendige slotpassage) aan toegevoegd als besluit.

Op onze foto's komt de blijheid en levendigheid van de Jota (spreek uit Chota) wel goed uit, waartoe de fleurige kleederdracht der Aragoneezen veel bijdraagt.

JOTA ARAGONESA

DE SPAANSCHES VOLKSDANS

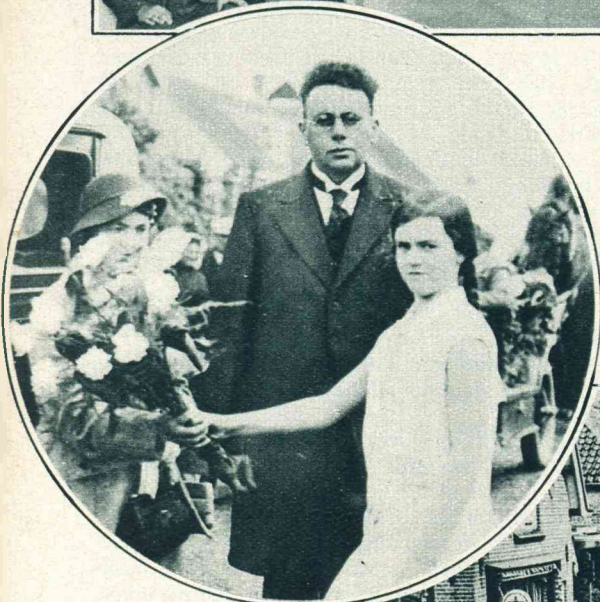
Spanje is 't land van den echten volksdans. Daar is hij 'n brok nationaal leven, de onweerstaanbare expressie van de blijde, zongebrende natuur van 't volk. De vormen van den Spaanschen dans zijn in den loop der eeuwen nauwelijks gewijzigd. Enkele zijn zelfs terug te brengen tot den tijd van 't Oude Rome en de reeds in de oudheid beroemde danseressen van Cadix. Even wordt, door den inval der Arabieren, de continuïteitsketen verbroken, maar de danskunst werd op 't Iberische Schiereiland toch niet verwaarloosd; naar Jovellanos verzekert, zocht de volksdans zijn toevlucht in Asturia. In ieder geval kwamen de dansvormen van de 10de en 12de eeuw onveranderd tot ons. Men kende toen o.a. de Turdion, de Gibidana, de Pié, de Gibao, en later de Madame Orleans, de Alemana en de Pavana. In de 18de eeuw werden de Zarabanda en de Chacona practisch niet meer beoefend, en verschenen voor 't eerst de Bolero, de Seguidilla en de Tandango.

De Jota is de nationale Aragoneesche dans, levendig en rijk, maar tevens waardig en eenigszins minder overdadig, bijna godsdienstig van karakter, en afkomstig van de 16de-eeuwsche Passacaglia. Het is een snelle, gezongen volksdans in 3/8 of 3/4 maat, die overigens door geheel Spanje is ingeburgerd. Hij vereischt, zooals ook uit onze foto's wel

Burgemeester Verhorst heeft op Donderdag 30 Juni afscheid genomen van de gemeente Wissekerke, bij welke gelegenheid we deze foto maakten in de raadzaal.

Burgemeesterswisseling te Wissekerke

Vrijdag 1 Juli werd de heer Geuze geïnstalleerd als burgemeester van Wissekerke. Aan de grens van de gemeente werden bloemen aangeboden.

Aankomst bij het raadhuis, waar de burgemeester door kinderkoor en muziek wordt verwelkomd.

De optocht, die ter verwelkoming van den nieuwen burgemeester werd opgesteld, trekt door de Kerstraat.

Bie ons op 't durp

Nee, nee, vrouwe, praet mien d'r mae nie van, die ruten bin 'ebroke, en die ruten motte 'etaeld. Wà mot dae noe wè nie van komme, à die joengers d'r mae inee deurgae?

Afijn, 'oor, zee vrouwe Buters, maer ik vinde ik dat groate flauwe kul, dae! En 'eur zette d'r vette klauwtjes in d'r 'eupen.

Je mò begriep, dà 'k sint vorige maend zò 'n 'oag baentje bie de brandweer è g'ad. Den vorigen opperbrandmeester miek z'n eige een bitje te druk, en toen is 't 'n een keere in een 'oiklampe 'evloge, afijn, 't leken wè of t'n den duvel achter z'n à. Afijn, ik kan ik dat noe allegaere nie in den breejen vertelle, dà begriep je wè, mae 't ende is 'ewist, dazze een aeren woue è, en dà bin ik toen 'eworre. Noe, mae dat 'ei nog wà gegeve bie ons op 't durp!

Die vint krieg noe net alles, zeeje d'r, en nog vee mindere praet, mae ze motte wè wete, as 'eur 'uzen is in den brand komme te stae, dà Pier van 't Hof lekker z'n puupje zà stoppe, en zegge: lae mae brannen...

Mae mie dat al è zò'n paer guus van de straete de ruten in 'egoid van 't lekaaltje van de brandweer, en dà kus ik toch nie laete gae.

Noe zegge ze, dat 't mie voetbal was, mae dae kan 'k m'n eige nie mee op 'ouwe. Dà zeg ik ok tegen Meester, die 'k d'r over wou spreke, ma den diejen zee: Van 't Hof, zee t'n jie wor oud.

't Is toch gin waer?? riep ik.

Ik zegge: ja, ja, jie kan niks mee verdraege van de joengers. Ik zegge: Mae noe mò je toch is kieke, de guus doe nie anders mi, as tegen zò'n balle trappe, en dà kom mae tuus mie 'ebroke ermen en beenen, en dae in Amsterdam è ze d'r lest nog bie 'evochte, en... afijn, meester, je kan noe lank en breed klesse, mae 'k bin 't nie mie je seens. En wil ik je noe is vertelle, waevoe jie dae noe niks om geet? Dà komt, omdat jie stikken steen en scherven verzaemelt, en al die ouwe rommel, afijn, wà je d'r mee doet, ik begriep 'et nie.

E, ja, van 't Hof, zee 'um, mae dà 's voe de wetenschap.

E sjuust, riep ik, mae je kan toch nie laete gae, dà de joengers voe de wetenschap de ruten inkeile?

Och, och, van 't Hof, je praet as een kip zonder kop, zee 'um.

Nee, meester, zee ik, mae ik bin d'r glad nie voe, al die nieuwerwessig'eden, à 't 'et zò mò gae, noe weet je 't.

Afijn, en noe zeg ik mae, de mensen van noe bin toch glad anders. In onzen tied keurden je zò Zondagsmiddags over den diek, en dae was 't mee bekeke. En j' à dan de vereengengien voe zang en tooneel en zò. Mae noe zie j'n 'eelen Zondag niks anders as dà geraus op zò'n veld achter een bal, en dae bin 'k nie voe.

Vint schee t'r toch uut, zee de vrouwe, 'k gloave dà jie wà mekeert van de wermte.

En dà kon ok wè is zò weze, en daerom bin 'k misschien een bitje siegrienderig. Afijn, mae betale ze zè, dà staet vast!

Noe è 'k overlest à is tegen de velwachter 'ezeld, jie mos die guus daer een bitje vandaen 'ouwe, mae 'um zee: 'oor is, van 't Hof, ik kriege m'n kenstrukties effenof van de burregemeester, en ik è mie joe niks te schaften.

Noe mò je begriep, dà die vint een bitje kwaed op m'n is, omdat ik in de raed tegen z'n nieuwe woning è 'estemd. Ik vond ik 'et glad nie noadig, om in dezen tied een nieuw 'uus te bouwen, 'oewel ik 'et Wullem Pape best 'egund à, dà 's waer wan dà's een flienke vint, en die bouwte overal. Andries vertelde mien, dazze noe een 'eel groat pension gae zette, mie wè vuufft kaemers, maer 'um zee d'r bie, dà zà toch wè gin waer weze. Maer ik zegge, Dries, je kan toch mae nooit wete, mie Wullem is alles meugelijk. En ik begriep de menschen 'ier nie.

Noe è 'k g'oare dazze op 't durp van de weeke een vergaderienge tegen z'n è g'ouwe, en kiek, dà vind ik noe glad verkeerd. D'r bin 'ier vee te vee menschen op 't durp, die te benauwd bin, om iemand recht an te kiekeen.

Azze wat tegen die vint è, dan motte ze 't 'em ok rondout durve zegge, dà's waer. Afijn en zò praetten me nog wat over en weer, mae alla, seens wor je 't toch nie, en daerom schee ik t'r maer uut.

De groete,

PIER VAN 'T HOF.

Na de installatie poseert de nieuwe burgemeester met raadsleden en familie voor het raadhuis.

De feesten van de plaatselijke gymnastiekvereniging bij gelegenheid der installatie van den nieuwen burgemeester te Wissekerke.

ZILVEREN BORDJES

door Phil Holster

Mary kwam op de armleuning van mijn stoel zitten. Blijkens mijn ondervinding is dit de eerste beweging van een aanval op mijn portemonnaie.

„Hoeveel geld heb je?” vroeg ze.

„Negen dertig,” zei ik, „en daar moeten we 't mee doen, tot de maand uit is. Maar we hebben gelukkig nog een beetje crediet. De bakker en de slager en de kruidenier zien ons nog voor vol aan. Als je op provisie dingen moet verkoopen, die niemand nodig heeft, krijg je wel eens een slechten tijd in dezen slechten tijd.”

„Ik ben aan 't denken over 't huwelijkscadeau voor Anne.”

„Ik niet,” deelde ik haar mee. „Als Anne 't in haar hoofd haalt, in 't midden van een maand te trouwen, als niemand meer geld heeft, moet zij maar gaan denken, als ze merkt, dat ze geen cadeaux krijgt.”

„Maar ik heb je altijd zoo hóóg gehouden!” redeneerde Mary. „Ik heb haar verteld, dat 't ons zoo goed ging. Zoo móet een meisje wel praten tegen haar beste schoolvijandin. Ze denkt, dat we zoowat millionairs zijn. Misschien heb ik wel een beetje opgesneden...”

„Hm,” zei ik. „Enfin, 't is bekend, dat rijke mensen schraperig zijn, dus ze zal wel iets verwachten, dat hoogstens een shilling kost.”

„Lieveling,” zei Mary, „'t is zoo moeielijk... je begrijpt 't niet. Ik zal me vreeselijk ongelukkig voelen, als ik Anne niet wat heel moois stuur. Kan ik haar die entree-bordjes niet geven, die we met Sinterklaas van je tante Ella gekregen hebben?”

Met een schok zat ik rechtop.

„Maar dat is zilver!” protesteerde ik.

„Dat weet ik. Juist daarom. Als ik ze keurig schoonmaak zijn ze net nieuw. Ze hoeft niet te weten, dat ze al gebruikt zijn, al is 't niet dikwijls.”

„'t Is volkomen juist,” gaf ik mat toe, „dat we 't laatste half jaar niet veel gehad hebben, om er op te doen. Maar daarom hoeven we ze nog niet weg te geven. Op zilver kun je altijd geld krijgen.”

„Maar ik moet Anne wat goéds geven!”

Vreemd zijn die vrouwen. Klaarblijkelijk had Mary zóó'n hekel aan Anne, dat ze haar een echt duur cadeau wou geven. Mijn tante Ella is ook een vrouw — en bovendien rijk. Ik heb iets van haar te wachten. Ze is zoo'n geestkrachtige dame met een klein kneveltje, een groote bankrekening en een neiging, om zich gauw beleedigd te voelen.

„En wat moeten we beginnen,” vroeg ik, „als ze eens bij ons komt eten, en we vertoonen haar entree-bordjes niet?”

„Nou, dan nemen we biefstuk, of iets, dat niet op 'n entree-bordje hoort! Mag ik ze aan Anne geven?”

Dit was niet zoozeer een verzoek als een bevel. Dat wist ik. Mary had opgesneden, dat haar man — ik — het ver had gebracht in de maatschappij, en ze had er geen zin in, het tegendeel te laten blijken.

„Ja,” zei ik slapjes, „maar wat moeten we dan met tante Ella? Ik kan me niet permitteeren, haar 't land in te jagen. Ze wordt razend als ze...”

„Ze zál 't niet merken! Nooit!” siste Mary, met een filmstem. „In ieder geval komt ze maar heel zelden eten, en we kunnen altijd iets opdienen, waar haar cadeau niet bij te pas komt.”

„Hm, goed,” knorde ik. „Vooruit dan maar. Ik weet niet meer, hoeveel vijandinnen je gehad hebt op kostschool, maar als die allemaal trouwen, zitten we volgend jaar in 't werkhuis. Eén ding kan ik doen, om te laten lijken, dat ze nieuw zijn. Ik ken den chef van Short en Long, de zilversmeden — ik zal vragen, of hij ze in een doos van hun inpakt en ze laat bezorgen, met een kaartje van ons er bij, dan is 't net, of ze zóó uit den winkel komen.”

Dit geschiedde den volgenden dag. Tegen den avond kwam ik thuis, en aan de voordeur kwam Mary me tegemoet met een gezicht vol schrik. Ter begroeting hield ze een wijsvinger tegen haar lippen, en met den anderen wijsvinger wees ze naar het

duivenhokje, dat wij ons salon noemen.

„Je tante is er,” fluisterde Mary, alsof we in de kerk waren.

„Zoo,” antwoordde ik luchtig, het ontzettende van den toestand nog niet beseffend.

„En ik heb gevraagd, of ze bleef eten, toen ik zeker wist, dat ze niet kon — en toen heeft ze 't toch aangenomen.”

„Hm,” zei ik. „Er is toch zeker wel iets te eten?”

„Ja. Ik heb een blik soep laten halen. En ik heb nog wat koud vleesch...”

„Nou, wat mankeert er dan aan?” vroeg ik.

„Koud vleesch is goed genoeg voor...”

„Ja maar — ik zal 't in 't gewone servies moeten opdoen, en dan zal ze zoo gek opkijken...”

„Precies wat ik je gezegd heb,” sprak ik. „Enfin, dan móet ze maar gek opkijken.” En ik ging naar binnen, kuste mijn tante links van haar kneveltje.

Na 't eten bood ik aan, een flesch port uit den kelder te halen, want ik wist, dat tante Ella practisch geheelonthoudster was. Tot mijn schrik zei tante Ella, dat ze 't een goed idee vond.

Ik ging dus naar den kelder en kwam natuurlijk met leege handen terug.

„'t Is gek,” zei ik, met een verbaasd peinzend gezicht. „Ik had durven zweren, dat er nog was. Een oogenblikje, tante Ella, dan loop ik even naar den wijnhandelaar om een flesch te halen.”

Mijn tante keek mij aan met een ijsigen blik. Zij is zoo'n „vierkante” vrouw, die er groot op gaat, dat men haar niet beet kan nemen, en een specialiteit in ijsige blikken. Misschien was 't maar 't beste zoo, want ik wist niet, hoe 't er vóór stond met mijn crediet bij den wijnhandelaar.

„Frits,” zei ze, „je wist heel goed, dat je geen port in huis had. Ik zag 't aan je gezicht. En ik wil in geen geval, dat je voor mij wat gaat halen. Laat me maar liever die entree-bordjes eens zien, die ik jullie met Sinterklaas heb gegeven.”

De bom was gebarsten.

„Ja eh... om u de waarheid te zeggen, die zijn weg, om schoongemaakt te worden.”

Mijn tante haalde haar neus op.

„Die heb je verpand, bedoel je.”

„Nee tante, heusch...” begon ik.

„Ik begrijp 't heel goed. Arme tobbers... Waarom heb je er niet met mij over gesproken?”

Ik kreeg over de tafel heen een frousenden blik van Mary. Zij kon beter in de hersenen van tante Ella lezen dan zoo'n onnoozele man. Zij begreep minstens dertig seconden vroeger dan ik, dat tante Ella ons met alle plezier zou vergeven, dat we in tijdelijken nood haar bordjes verpand hadden, maar nóóit, dat we ze weg hadden gegeven.

Bedreigd door Mary's blik speelde ik mijn rol. Ik zei niet, dat ik de bordjes verpand had, maar tante Ella scheen daar zoo zeker van te zijn, dat 't onbeleefd zou zijn geweest, haar tegen te spreken. Een streng kruisverhoor, waar een officier van justitie nog iets van had kunnen leeren, dwong ons tot de bekentenis, dat het ons den laatsten tijd niet al te best ging. Tante Ella trok verscheidene malen haar neus en haar kneveltje op, maar zei ongeveer niets, vóór zij op het punt stond, te vertrekken. Toen haalde ze een heel aanvallig chèque-boekje met een groen omslag te voorschijn.

„Ik geloof,” zei ze, „dat ik jullie van 't jaar je Sinterklaascadeau maar vast vooruit moet geven. Ik noodig mezelf bij jullie ten eten voor Zondag over een week, en dan hoop ik, mijn entree-bordjes weer eens te zien te krijgen.”

En toen, vóór we tijd hadden om heel onze dankbaarheid uit te spreken, was ze weg — ik had een chèque van honderd pond tusschen de vingers, en we hadden allebei een hart vol gemengde gevoelens.

„Maar hoe krijgen we nu die bordjes weer van Anne terug?” kreunde Mary.

„Weet ik ook niet,” zei ik somber. „'t Lijkt me veel makkelijker, een stuk antiloop uit de klauwen van een verhongerden tijger te halen. Er zijn maar twee mogelijkheden — we kunnen haar de heele waarheid vertellen, óf ik moet een schriftelijken cursus in 't inbrekersvak volgen. Wat je wilt.”

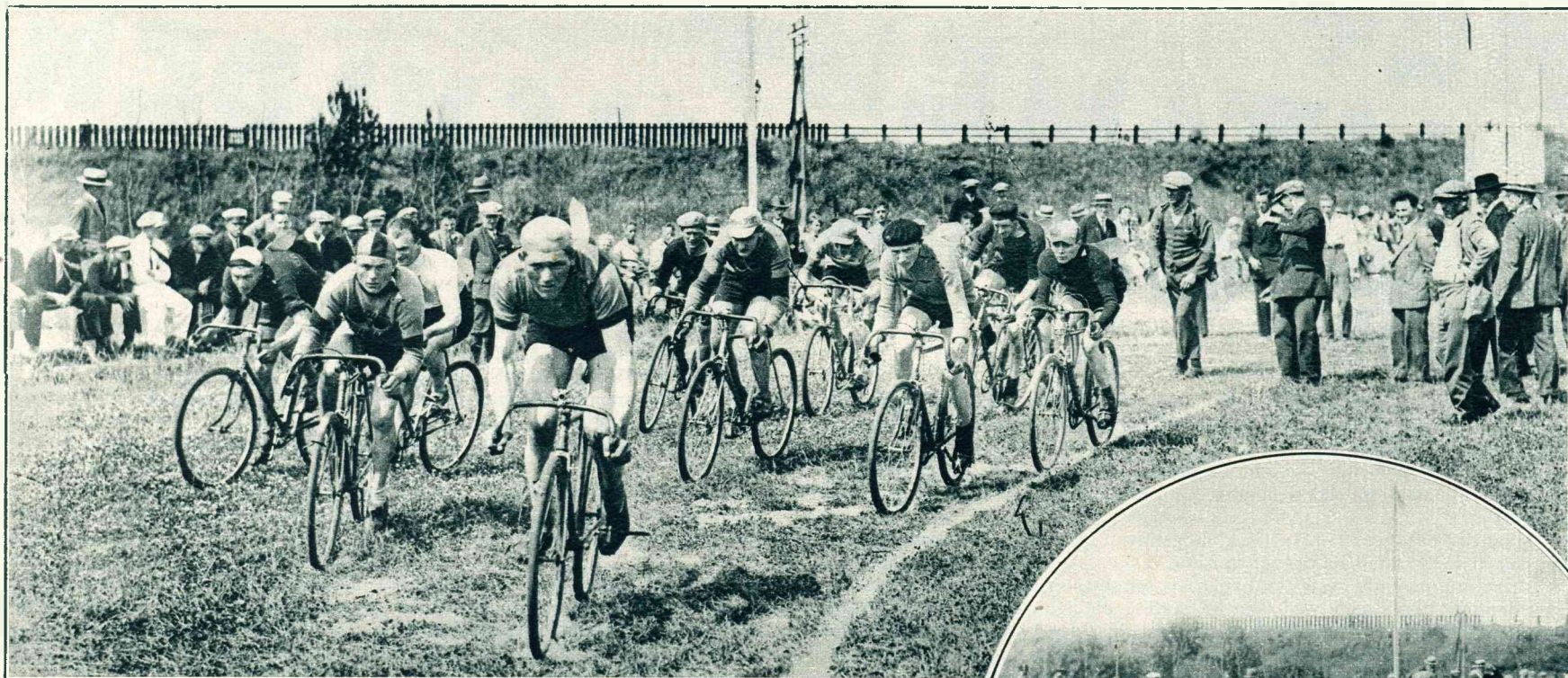
Het bleek echter, dat geen van die twee doortastende maatregelen noodzakelijk was. Den volgenden morgen kreeg Mary een brief van Anne, met diepgevoelden dank voor het prachtige cadeau.

„Maar,” zoo ging zij voort, „je moet me één ding niet kwalijk nemen, schat; we hebben vier stel entree-bordjes gekregen, dus ben ik zoo vrij geweest, de jouwe terug te sturen naar den winkel, waar ze vandaan kwamen. Ik wou er graag iets anders voor kiezen — bijvoorbeeld een mooien ouderwetschen kandelaar...”

Binnen 't half uur was ik bij Short en Long, en ik koos zelf den kandelaar; maar ik zorgde, dat die niet half zooveel waard was als de entree-bordjes. Ik betaalde 't ding met 't geld van tante Ella en voerde de zilveren bordjes in triomf weer naar huis.

Vierze varkens worden niet vet.

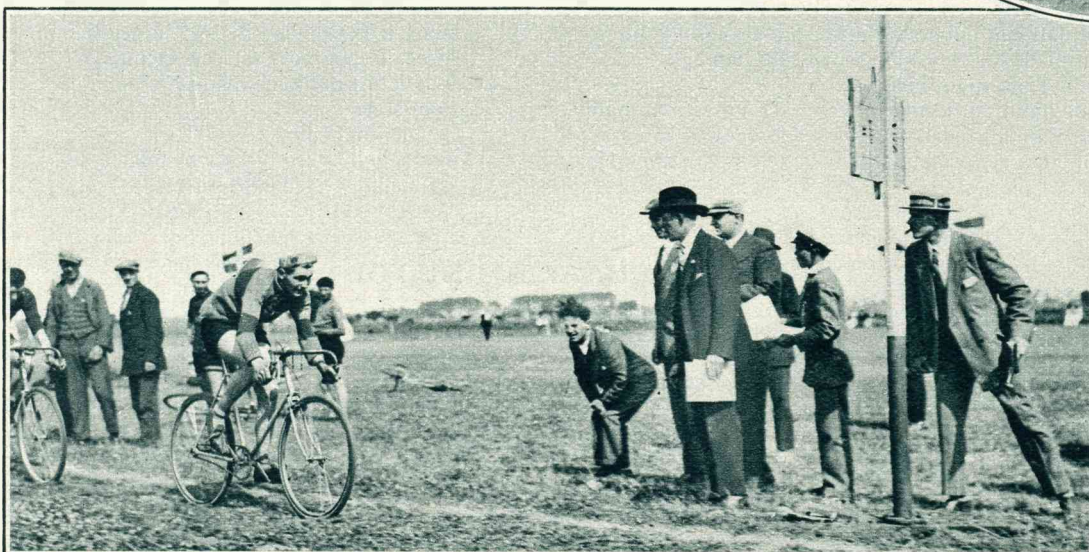

De sportvereniging „Zeelandia” te Hansweert organiseerde Zondag wielervedstrijden op de grasbaan te Vlakte. Op onze kiek de start der afvalrace.

ZEEUWSCHE SPORT

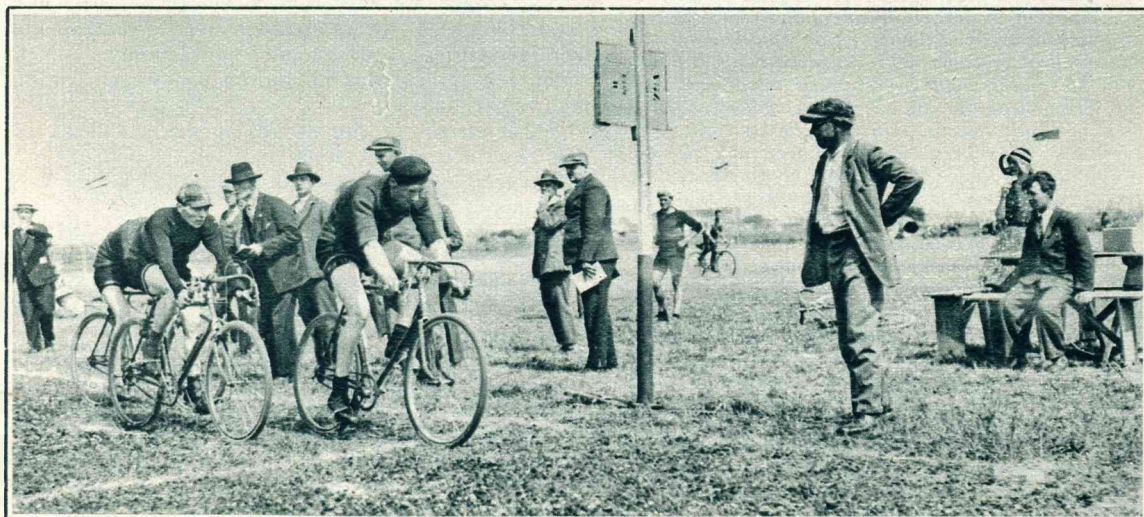
Tot heden kon de wielersport in Zeeland boven de Wester-Schelde nog geen vasten voet krijgen, terwijl ze toch in Zeeuwsch-Vlaanderen en Brabant, het naburige gebied, volop bloeit. Vroegere pogingen in Middelburg met grasbaanwedstrijden trokken niet de gewenschte belangstelling en de poging, die nu verleden week Donderdag op Kruiningsche kermis werd ondernomen, leek ook, wat publieke belangstelling betrof, veel op een fiasco. Maar de eerste poging is er weer en de organisatoren, die in dat soort wedstrijden toch wel wat zagen, zullen den moed waarschijnlijk niet laten zakken. We moeten onmiddellijk constateeren, dat de dag ongelukkig was gekozen; want de betekenis van „Kruiningsche Mert”, eertijds een evenement van be-

lang voor Zuid-Beveland, is geleidelijk afgenomen, en de menschen, die werk hebben, blijven rustig aan den arbeid, zonder aan kermis en sportpropagandafeesten op een door-de-weekschen dag te denken. Toch, het initiatief van de sportvereniging „Zeelandia” uit Hansweert om de wielersport ook boven de

De grasbaanwedstrijden te Vlakte. De deelnemers koppelwedstrijd aan het vertrek. De Belgen Guus en Snoeyers wonnen voor Leydekkers-Loopmans (Ned.).

Zeeuwsche wielersport. Nieuws van de grasbaanwedstrijden te Vlakte. De Hollander Leydekkers wint de sprint.

de cementen of houten baan groot, het veld was goed genoeg om de jonge Hollandsche en Belgische amateurs te doen geven, wat ze konden. En dat maakt propaganda, meer dan het zich sparen van den beroepsrenner op prima banen.

Zeeuwen onder de rijders waren er weinig te bekennen. Maar het zal ook hier gaan beginnen. Evengoed als dat in Brabant en Zeeuwsch-Vlaanderen kan. De voortekenen zijn er. En enthousiaste knapen met fut in de beenen ontmoeten we dagelijks meer langs Zuid-Bevelands en Walcherens wegen. En Vlissingen bezit een poel, die veel ergeris geeft, en waarvan een pracht-wielerbaan was te maken langs den hem omringenden dijk.

Na de afvalrace op de grasbaan te Vlakte. Ger. v. Cleef (Belg) 1ste, H. Mertens (Belg) 2de en de Hollander A. Stuyks.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS GULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

No. 9

De eene deur na de andere: een kleedkamer, een badkamer, een hok met bezems... beneden was niets, hij zou aan de eerste verdieping moeten beginnen.

Daar waren ook weer salons. 't Scheen een schatrijk mensch te zijn; kon je dat allemaal bij elkaar dansen, of zou ze 't zoo gemeubileerd gehuurd hebben?

Maar dat liet hem zoo Russisch mogelijk... en op de eerste verdieping was ook al niets, allemachtig-nog-aan-toe.

Twee jammerende gestalten liepen als schaduwen voortdurend met hem mee, dorsten hem toch niet aan te raken; eindelijk kreeg één van de twee een telefoon te pakken. Hij griste haar snel den hoorn uit de hand en slingerde dien tegen den muur.

Dat ontbrak er nog maar aan, dat hij nu den toestand zou moeten uitleggen aan den een of anderen snuggeren brigadier of veldwachter... Hoo-gerop, naar de zolders!

Daar kon hij in het gangetje de electrische schakelaars niet zoo gauw vinden, en de twee schaduwen jammerden nog harder. Hier boven was háár rijk — waarschijnlijk waren ze bang voor hun spaarpotjes.

Er moest iets gedaan worden, dat geschreeuw kon gevaarlijk worden. Tommy tastte in zijn zak en gaf hun ieder een biljet van twintig mark, en dat leek den dames zooiets wonderbaars, dat zij geen woord meer uit konden brengen.

Hij vond een zoldervertrek met een verzameling prentbriefkaarten aan den muur, en midden tusschen de plaatjes was een raam, dat op den tuin uitkeek. Hij trok dat raam open — iets, wat hij al veel eerder had moeten doen.

Daar stond namelijk voor de garage een renwagen, een pracht van een ijzergrauw dingetje, enkel motorkast en wielen. Er zat al iemand aan het stuur, en de reus stond er nog naast; hij hamerde spijkers in een groote kist en was onderwijl tegen iemand aan 't schelden.

Tommy boog zich verder naar buiten, om beter te kunnen onderscheiden, wat daar gebeurde; hij kon dat echter niet onderscheiden, wyl er daarbuiten geen ander licht brandde dan een oude stallantaarn; hij verloor bijna het evenwicht, toen hij een stem uit de kist hoorde komen, die riep:

„Tommy! Tommy! Ik...” Toen niets meer.

De reus, met den hamer in de hand, keek naar boven; de jonge man had het hoofd niet tijdig weer binnen kunnen halen. De kerel schreeuwde iets on-verstaanbaars, sjoorde de kist op den renwagen, klom er zelf achteraan, en de man aan het stuur reed weg.

Tommy schold zichzelf uit voor ezel, voor idioot, voor erbarmelijk onnoozel wicht, en sprong met twee beenen tegelijk de trap af, om bij zijn wagen te komen, waarvan hij niet eens den magneetsleutel had afgezet... en toen hij buiten was, brulde hij het uit van woede, want hij zag, dat zijn auto verdwenen was.

Daar ging hij, ginds, achter het grijze renwagentje aan! En toen waren ze weg, den hoek om, en voor Tommy zat er nog maar één ding op: sprinten.

Hij trok de armen aan langs de zijden, trok de knieën aan, en toen in stormpas vooruit; gelukkig was de hoek niet ver weg, en op het Reichskanzlerplein stonden taxi's, zoo veel men maar wou.

Op het plein zag hij nog juist de twee wagens den grooten weg inslaan en hij besprong een taxi, zooals de leeuw de antilope bespringt.

Maar nu duurde 't weer een poos, voor die chauffeur met zijn dikken schedel begrepen had, wat er van hem verlangd werd, vóór zijn motor op gang kwam. Tommy vond het om dol te worden, en als hij aan den renwagen dacht, was het, of de keel hem dicht werd geknepen.

„Rijd maar zoo hard, als u kunt. Ik betaal alle boeten.”

Hij zat tandenknarsend te tieren op het vehikel, waar hij in zat, en op den chauffeur. Als hij nu maar niet nèt zoo'n hopeloozen kaffer had getroffen, zoo'n regenworm, zoo'n slak! Die anderen vóór hem werden hoe langer hoe kleiner, en als ze bij de eerstvolgende kruising niet meer te zien waren, kon hij 't wel opgeven.

De chauffeur van zijn kant werd langzamerhand dol van die eindeloze reeks aanvurende kreten. Zijn gezicht werd zoo rood als een kers.

„Ik kan niet harder, meneer. Een Ford is toch geen Mercedes!”

Nee helaas...

Ah... nu buigen ze af naar links; de taxi nam

de bocht te kort, sloeg op een haar na tegen een boom, moest remmen... en bleef toen zelfs staan, stokstijf. Er was iets niet in orde. De chauffeur begon te razen, maar hij deed het niet half zoo hard als Tommy Quint.

Die verwonderde zich, dat de Ford óók niet begon te schelden, zijn flanken trilden in ieder geval heftig... 't ellendige ding...

En daar stond hij nu, midden op den weg, en hij bad uit het diepste van zijn ziel:

„Een sportsman! Alstublieft, alstublieft, nu een echte sportsman met 'n Packard, een Mercedes... ik zal al heel tevreden zijn, als 't maar een dood-onnoozele acht-cylinder is...”

Daar kwam er een aangeschoten, den weg af, maar daar zaten drie vrouwen in, en in den volgenden wagen gleed er een paartje voorbij, en toen verscheen er een vrachtauto... Wat heb ik toch misdaan, zuchtte Tommy, waar heb ik 't aan verdiend... o lieve hemel, laat er een acht-cylinder komen, een acht-cy-lin-der!

Een miniatuur-wagen, een dikke limousine, opgevuld met opperhoofden der zakenwereld... en daar achteraan een schat van een touring-car! Tommy versperde den weg met wijd uitgespreide armen, de wagen maakte een zwenking. Tommy brulde — de ander suisde voorbij, had ontzettende haast. Vier bakken vol spijkers stond Tommy hem toe te wenschen, voor iederen band één... Toen kwam er een andere wagen, die had er een vaartje in — alle respect! Weer de manoeuvre met de uitgespreide armen, weer een smeekend gebrul... de wagen stopte en Tommy trok een lang gezicht, want het was een meisje

„Waarom houdt u me op?”

„Pardon... ik kon niet zien, dat 't een dame was, in de haast. Daar ginds gaan de kerels, die mijn wagen gestolen hebben... als 't nog een minuut duurt, zijn ze nooit meer te vinden!”

Het meisje trok opeens een zeer koel, energiek gezicht.

„Stapt u maar in!”

Tommy zette groote oogen op, en stapte in. De chauffeur van de Ford begon te schreeuwen. Tommy gooide een bankbiljet uit het raampje — hij had geen flauw besef van de waarde — en toen ging 't voort, links den weg op, vijftig, zestig kilometer — tachtig...

„Met z'n hoevelen zijn ze?” vroeg het meisje.

„Twee. Een groote en een kleine.”

„Wat is 't voor een wagen?”

„Roadster.”

„O. Dien hebben we zóó.”

„Als ik aan 't stuur zat, wist ik 't nog zoo net niet. Ik haal er honderden-vijftien uit.”

„Ik maak honderddertig. Mijn wagen is geen naaimachine.”

Zoo moet ik 't hebben, dacht Tommy. Het meisje stak de kin naar voren en gaf gas.

Zij waren nu op een buitenweg — rijkelijk donker. In de verte zagen zij de schijnwerpers der vervolgden lichten.

„Ze schijnen geen zin te hebben, om in Berlijn te blijven,” zei het meisje.

„Nee... ze maken weer 'n hoek... naar 't zuiden. Dat is toch 't zuiden? Ja...”

Plotseling kwamen de schijnwerpers daar vóór hen wat dichterbij. Maar dat duurde niet lang. Daarna bleef de afstand ongeveer dezelfde.

Nu was er echter nog één lichtpunt vóór hen en plotseling stopte het meisje, met een ruk... er stond iets zwarts voor hen, dwars over den weg, 'n langgerekte donkere gedaante... de roadster van Tommy.

Met één sprong was hij buiten den wagen en hij schreeuwde triomf.

„Die kerels zijn precies zoo idioot geweest als ik... ze hebben er den sleutel in laten zitten.”

„Dat treft u,” zei het meisje doodbedaad.

Tommy trad op haar toe.

„Ik moet die lui toch nog een eindje achterna,” zei hij. „Ik heb nog iets met ze te bespreken.”

Het meisje vertrok geen spier.

„Als ik u soms kan helpen spreken?” vroeg ze. „Ik heb een beetje jiu-jitsu geleerd.”

Tommy keek haar aan en lachte. Hij zag een strak klein gezichtje, jongensachtig, bijna niet gepoederd.

„Ik dank u verschrikkelijk,” zei hij. „U... u bent een prachtmeisje.”

Ze strekte hem de hand toe — een kleine stevige hand, en Tommy drukte die. Ze lachte, en trok toen met een rukje haar hand terug.

HET VERHAAL TOT NU TOE

Tommy Quint wordt op straat één-twee-drie verliefd op een meisje, dat later Flox Winter blijkt te heeten. Hij rijdt haar achterna tot haar woning, Mahrenholzstraat 17, waar hij juist bijtijds komt om een aanslag op een oud heertje, Cornelius Gulden, te verijdelen. Hij wordt bewusteloos geslagen en in het huis gedragen; den volgenden dag huurt hij een kamer bij Flox' tante, om in haar nabijheid te blijven. Hij verbergt voor haar zijn rijkdom en noemt zich handelsreiziger in toilet-artikelen. Na eenigen tijd gaat het spook in perceel Mahrenholzstraat 17; schoorsteenen vallen in en de waterleiding weigert telkens. Op een avond als het huis weer bijna overstroomd wordt, ziet Tommy op de trap een der aanvallers van het oude heertje. Hij volgt hem en ontdekt dat hij iets te maken heeft met de danseres Renée Malvy; haar voornaamste bewonderaar is Edgar Magnussen, neef van den heer Gulden, doch door hem onterfd. Om meer te weten te komen gaan Flox en Tommy naar de revue, waarin Renée Malvy optreedt. Flox sluipt achter het tooneel en moet zich plotseling, om zich niet te verraden, voordoen als een der meisjes van het ballet. Zij onderzoekt de kleedkamer van Renée Malvy, doch wordt daar ontdekt. De helpers van Magnussen, de chauffeur Roett en de reus Saczewski, brengen haar, vermomd als negerin, over de grens. Tommy, die een spoor vindt, volgt hen en zoekt eerst in het huis van Renée.

Met een paar sprongen was Tommy weer bij zijn wagen. Hij zwaaide zich er in — schakelde.

„Gaaf 't?”

„Ja! Tot ziens! En nog eens hartelijk dank!”

„Ik vond 't wel moppig,” riep zij terug.

Ze wuifde nog eens, keerde haar wagen en suisde den weg weer over, terug naar Berlijn.

Ook Tommy reed nu, en het leek wel, alsof die twee nog in dienzelfden nacht, in tegenovergestelde richtingen, den aardbol rond wilden.

In enkele seconden lag breed de zwijgende nacht tusschen hen.

De lichtschijn voor hem uit was niet meer zichtbaar, maar Tommy reed honderd kilometer, honderdvijf... een renbaan was de weg niet, maar hij ging.

Honderdtien kilometer... de boomen schoten als zwarte flitsen voorbij, zonder tusschenpoozen.

Van tijd tot tijd keek Tommy rond, naar links en rechts; de mogelijkheid bestond, dat zij ergens in het veld bleven staan, met gedoofde lichten, om hem eerst voorbij te laten jagen.

Hij zag echter geen zwarte gedaanten — trouwens, zoo donker was het niet, dat zij van zoo'n plan veel succes konden verwachten.

Eénmaal suisde er hem een auto voorbij; er ging een schok door hem heen, maar het was een limousine, geen renwagen. Hij moest 't nummer onthouden... IA 119931, maar dat zouden ze natuurlijk veranderen. Dat wil zeggen, als ze er den tijd voor kregen.

Toen bespeurde hij voor zich uit — heel ver voor zich uit — weer een lichtschijnsel.

Kwam het dichterbij? Neen... Dus geen wagen, die hem tegemoetkwam; zij moesten het zijn.

Honderdwaalf kilometer...

Als hij maar genoeg benzine in zijn tank had... 't Moest genoeg zijn, als hij zich niet verrekende.

Links en rechts joeg de nacht voorbij.

Nu de onzekerheid van de jacht was opgeheven, en hij zijn geregelde vaart hield, ging hij weer aan 't denken, vanzelf, plotseling.

Hij was nog nooit van zijn leven zoo dol te werk gegaan, zoo koppig vastberaden.

Hoe kwam die schaamteloze bende er toe, het meisje te... te stelen!

Zij moest natuurlijk iets ontdekt, iets gehoord hebben, ze wilden haar uit den weg hebben, omdat ze te veel wist. Dat was de eenige verklaring.

Maar waar wilden ze haar heenbrengen?

Wat was hij een ezel geweest, wat 'n onvoorzichtige, erbarmelijke idioot om toe te laten, dat ze alleen achter 't tooneel ging.

Hij had toch geweten, dat die groote kerel daar was... maar dat die haar nu ook herkennen moest, dat had hij niet kunnen voorzien... kwam er niet op aan, de mogelijkheid was er toch, had hij aan moeten denken! Die kerel zag nergens tegenop, als ze het meisje kwijt wilden... ze konden haar wel den wagen uitgooien, bij volle vaart...

Tommy gaf een kreet, schreeuwde het uit als een waanzinnige.

Nu eerst wist en voelde hij goed, hoeveel dat kleine meisje voor hem betekende, dat hij op een avond, nog maar zoo kort geleden, zoo maar eens was nagereden.

Zij, zij...

Honderdvijftien kilometer...

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

Zal niet gaan,” zei Novotny, en zijn dikke onderlip kwam bedenkelijk naar voren. „Als je een maand of drie eerder was gekomen, dan was 't te vinden geweest; maar op 't oogenblik... Geen kwestie van. Jullie hebben me trouwens niet eens vooruit gewaarschuwd. Je snapt toch wel, dat 't zoo hals over kop niet kan?”

Saczewski liet zijn vingers knakken.

„Het moet kunnen, Novotny,” zei hij somber. „Vooruit bericht sturen gaat niet, als iets plotseling opkomt. 't Is in ieder geval van 't grootste belang.”

De Tsjech haalde de schouders op.

„Voor bagatellen kom je ook niet bij Novotny,” zei hij. „Dat kan ik me indenken.”

„Je kunt heelemaal niet denken. Ik wou, dat je je dikken schedel maar eens 'n beetje inspande, ouwe jongen. Waar een wil is, is een weg. We hebben indertijd voor jou ook niet stilgezeten.”

„Daar zit 't 'm niet, Saczewski. Je weet drommels goed, dat ik niet te lui ben om te werken, als er wat voor me aanzit. Aan mij ligt 't heusch niet. Maar ze zijn de laatste weken aan de grens zoo venijnig als wat... Zeg jij me maar eens, hoe ik 't meisje er over moet krijgen. Hier in Niedergrund is 't Duitschland! Een pas heeft ze niet...”

„Misschien wil je er nog een pokkenbriefje ook bij hebben? Je hebt 't maar voor 't zeggen.”

„Een pas heeft ze niet,” begon Novotny onverstaanbaar opnieuw, „en Grabling, die me de papiertjes altijd bezorgd heeft, hebben ze vorige week gesnapt — in Tetschen. 't Zijn kwaaië tijden, Saczewski.”

Boven de wolken.

IN HET DAL IS HET NU WAT HET WEERBERICHT NOEMT „ZWAAR BEWOLKT”, MAAR OP DEN BERGTOP IS HET LICHT, WANT DAAR STAAT MEN BOVEN DE WOLKEN, DIE EEN GROOTSCH LANDSCHAP VAN WIT-BESNEEUWDE BERGTOPPEN LIJKEN.

PHOTO VAN ZENUWCELLEN, GEZIEN DOOR EEN MICROSCOOP

Ik wil Sanatogen gebruiken totdat mijn zenuwen sterker zijn

Duizenden mensen - even kritisch gestemd als gij - hebben ondervonden dat hun besluit: „Ik wil met Sanatogen een proef nemen” een gelukkigen ommekeer in heel hun leven heeft gebracht.

Vroeger vermoeid en slap, genieten zij thans een krachtige gezondheid. Zij voelen zich dóór en dóór gezond en sterk - in staat den geheelen dag hard te werken en toch 's avonds onvermoeid en frisch van hun vrijen tijd te genieten.

Iedere cel in Uw lichaam ondervindt de opwekkende, versterkende werking van Sanatogen. Maar Sanatogen's groote kracht ligt in zijn versterkende werking

op de zenuwen. Het is de phosphorus - welke in Sanatogen gecombineerd is met het bloedversterkende melkeiwit - waaraan de zenuwen nieuwe kracht en energie ontleenen.

Dit maakte, dat het beroemde standaardwerk van Prof. Whitla „The Elements of Pharmacy, Materia Medica & Therapeutics”, schreef:

**„In alle vormen van zenuwverzwakking
is Sanatogen het aangewezen voedsel”**

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf fl 1.- per bus.

**HOOG
en
DROOG
op een
5 cents
Aspaca
Vuchtenrol**

De echte
**ASPACA
VRUCHTENROLLEN**
worden alleen gefabriceerd door de
N.V. LONDON CARAMEL
WORKS
BREDA

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.
Adm. G. DE WAARD,
Mathenesserlaan 398 b
bij de Hooi drift - Tel. 30013
Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.
Voorheen van Heusdenstraat 13b.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23
(Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B
Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9
Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77
(Bloemhof)
KREUKNIETWolphaertsbocht 181
(Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20.
Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56.
Schiedam

ARENA

STATIONSPLEIN 12
HET VARIETE VAN ROTTERDAM
10330 TELEFOON 15918

1-15 Juli

Op algemeen verzoek

Oranje Hein

door Bouber

Een spel met zang en dans,
met een traan en met een lach

Medewerkenden:

Harry Boda,

Aaf Bouber,

Joh. Elsensohn

etc.

Dagelijks Zondags
2,15, 8,30 2,15, 5,-, 8,30

25 c.-1.50 incl. bel.

Adverteeren doet verkoopen!

FRAPARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM

Benbens

Bezoekt te Haastrecht de Kleine Betuwe

Holland's mooiste speeltuin met zijn groote fruittuinen en zijn keurig aangelegde wandelwegen. Bijzondere gelegenheid voor hen, die de zorgvuldig gekweekte fruitsoorten willen gebruiken of in zeer hygiënische verpakking willen medenemen. Kersentijd vanaf 3 Juli. Fruit en kersen worden gewassen en hygiënisch opgediend.

Onze groote attractie voor de jeugd is ezeltje rijden.

Voor scholen en verenigingen op aanvraag
zeer verlaagde prijzen. De ondernemer:

W. KOMPIER - Telefoon 19 - Haastrecht

KUNSTGEBITTEN

f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde

Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3

en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout)

Iederen dag geopend van 10-12

en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79

's Zaterdags van 3-5 uur.

MENGELKAMP's

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren

Strijktafels

Spanramen

Kuipen

Stampers

Tafels

Stoelen, enz.

Oudste adres.

Onze zaak be-

staat 32 jaar, dus

een goed bewijs.

Achterklooster 67

Tel. 15036 - Let

op den naam

MENGELKAMP

MET

SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak

GEKLEURD

45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

1500 Drogisten en Parfumeriezaken verkoopen vandaag een Nieuw Artikel

Trannosan-Odorex

de laatste vinding van Prof. Dr. Polland

Overdagige transpiratie is niet Uw euvel alleen. 95 van de 100 dames lijden eraan. U merkt het ook bij anderen, maar pijnlijk is het, dat U de onaangename lucht bij Uzelf niet waarneemt en dat deze stof geeft tot praatjes.

Overdagig transpireeren berust op een ziekelijke vergroting van de teere zweetklierjes, die hoe langer hoe erger wordt.

Het is ongezond, deze transpiratie geheel te onderdrukken, zooals sommige middelen doen, het is zelfs levensgevaarlijk.

Gebruik voor Uw eigen bestwil nooit middelen, die de transpiratie onderdrukken. Gebruik Trannosan-Odorex van Prof. Polland, den hoogleeraar v. d. Univ. te Graz. De geur (odor) verdwijnt onmiddellijk bij de eerste toepassing en keert niet terug.

1500 Drogisten en Parf. in Nederland hebben gisteren met één slag Trannosan-Odorex ontvangen en verkoopen het vanaf vandaag. Het is dus ook in Uw plaats verkrijgbaar. Kijk naar de etalage-reclame.

Trannosan-Odorex brengt de ziekelijke zweetklierjes tot normale, haast onmerkbaar, gezonde functie. De teerste joponnen kunt U weer dragen.

Het gebruik is zeer eenvoudig. U kunt U weer vrij bewegen in gezelschap. De donkere plekken op Uw kleding zijn verdwenen. Een heerlijke bevrijding van Uw langdurige kwaal. Ondervind de verfrischende, opwekkende werking bij de eerste toepassing.

Stel niet uit tot Uw kwaal ongeneeslijk is. Koop nog heden een flacon voor den geheelen zomer.

Trannosan Company

Verlaatsstr. 52-56 - Rotterdam

Flacon voor den
geheelen zomer

f 1.80

met BON voor Vapo

T O II.

Trannosan Tegen Transpiratie

Het prachtige door bergen omsloten meer van Lugano op de Zwitsers-Italiaansche grens.

„Wat kosten bij jou die kwaaietijden? Een ronde som — maar 'n beetje vlug.”

„Maar beste vriend...”

„Wat bliksem nog-aan-toe, Novotny, denk je dat ik van gisteren ben? We zijn in vijf uren hier naar toe getuft, Roett en ik; ik zou 't niet graag nog 'n keer doen. We hebben bijna 't heele eind iemand achter ons aan gehad — we hebben 'm pas in Dresden kwijt kunnen raken. Kunnen we op je rekenen of niet?”

„Kijk eens, Saczewski, dat is nou je oude fout — je bent te haastig. Altijd te haastig. Laat een Christenmensch eerst even tijd om na te denken! Als jij met dien kameraad van je bij den duvel in de keuken wilt komen, ga je gang, maar ik ga niet mee. Daar voel ik me nog te lekker voor. Over Oderberg gaat 't ook niet; daar zit tegenwoordig Sedlacek, die schavuit — daar is geen werken mee. Over...”

„Jij hebt 't eeuwig en altijd over Oderberg! Als ik dien kant uit had gewild, was ik naar ouwen Kummer gegaan, in plaats van hier te komen, en ik wil mijn heele leven niets dan mosterd eten, als die me niet al lang geholpen had, inplaats van maar te blijven zitten kliemen zooals jij!”

De kleine dikke Tsjech lachte, en wreef zich langs de stoppelige kin. „Zoo vrind, dan zul je voortaan van mosterd moeten leven.... ouwe Kummer zit in den bak.”

„Kummer? Nee toch?”

„Ja toch. Kummer zit. Al drie weken in voorarrest. Ik heb je toch al gezegd, dat ze zoo fel zijn als de bliksem — en 't zijn anders ook al geen lieverdjes. Hier in Niedergrund gaat 't absoluut niet! D'r zit nog een heele politieke geschiedenis tusschen, en als ze daar eenmaal mee beginnen, ben je heelemaal verkouwen. Dan loeren ze allemaal op mekaar, en ze geven maar aan, dat een fatsoenlijk mensch er de kriebel van krijgt. Waar heb je 't meisje gelaten?”

„In een kist,” zei Saczewski gemoedelijk.

De Tsjech zette groote oogen op.

„In — in wat? In een kist?”

„Ja.”

„En waar — is die kist, als ik 't vragen mag?”

„Hier in huis. In de zijkamer.”

De Tsjech sprong op, ging echter dadelijk weer zitten, en schudde het hoofd.

„Jullie zijn komieke lui. Waarom....”

„Vin je zelf niet, dat je zoo zoetjesaan genoeg gevraagd hebt, Novotny?” vroeg de reus onschuldig-weg. „Het meisje ligt kalm hiernaast, in een kist met

'n stuk of zes luchtgaatjes; ik geloof, dat 't zoo al eens eerder gedaan is. Ze kan ons gemeen dwarszitten, dus ze moet vannacht de grens nog over. Dat is jouw werk. Je hoeft 't niet voor niemendal te doen, maar je moet ons ook niet ophouden.... als je er tenminste op gesteld bent, dat ze in Berlijn met je blijven samenwerken. Nou weet je 't ineens.”

De Tsjech sloeg met de vuist op tafel.

„Stapelgek zijn jullie allemaal!” schreeuwde hij woedend. „Jullie denken maar, dat je een eerlijk Christenmensch 's nachts om vier uur uit z'n bed kunt trommelen, en hem een meisje in een kist op z'n nek kunt schuiven — heb je ooit zooiets krankzinnigs gehoord — en dan pak ik die kist maar aan, hè, en ik schrijf er Bevroren Schapenvleesch op en ik span den wagen in en ik rij er mee naar Tetschen.... Alle donders nog-aan-toe, denken jullie, dat ik een zot ben?”

Saczewski liet een kort lachje hooren.

„'t Kan me geen laars schelen, wat jij op de kist schrijft. Maar de grens over moet ie. En ik zal je nog meer vertellen — die jongedame mag voorlopig niet meer terug. Ze moet bij jullie in Bohemen blijven; voor mijn part kun je haar ook verderop laten transporteren. Maar ze mag niet naar Duitschland terug, en er moet gezorgd worden, dat ze voortdurend flink in de gaten wordt gehouden. Allemachtig, kerel, waar heb je anders je relaties voor....”

Novotny stond op.

„Stapelgek,” gromde hij nog eens, en hij begon door de kamer heen en weer te loopen.

„Jullie draaien me nog eens 'n keer den bak in, dat is zoo zeker als.... Wat krijgen we nou?”

Er was geklopt.

Saczewski en Roett sprongen op. Maar de Tsjech gaf hun een teken van geruststelling.

Het kloppen werd herhaald met geregelde tusschenpoozen. Novotny knikte en ging opendoen.

Er stond een oude vrouw op den drempel.

„Wat is er?”

„Filipescu laat vragen, of ie die elf zakken mee kan nemen,” vroeg het menschje.

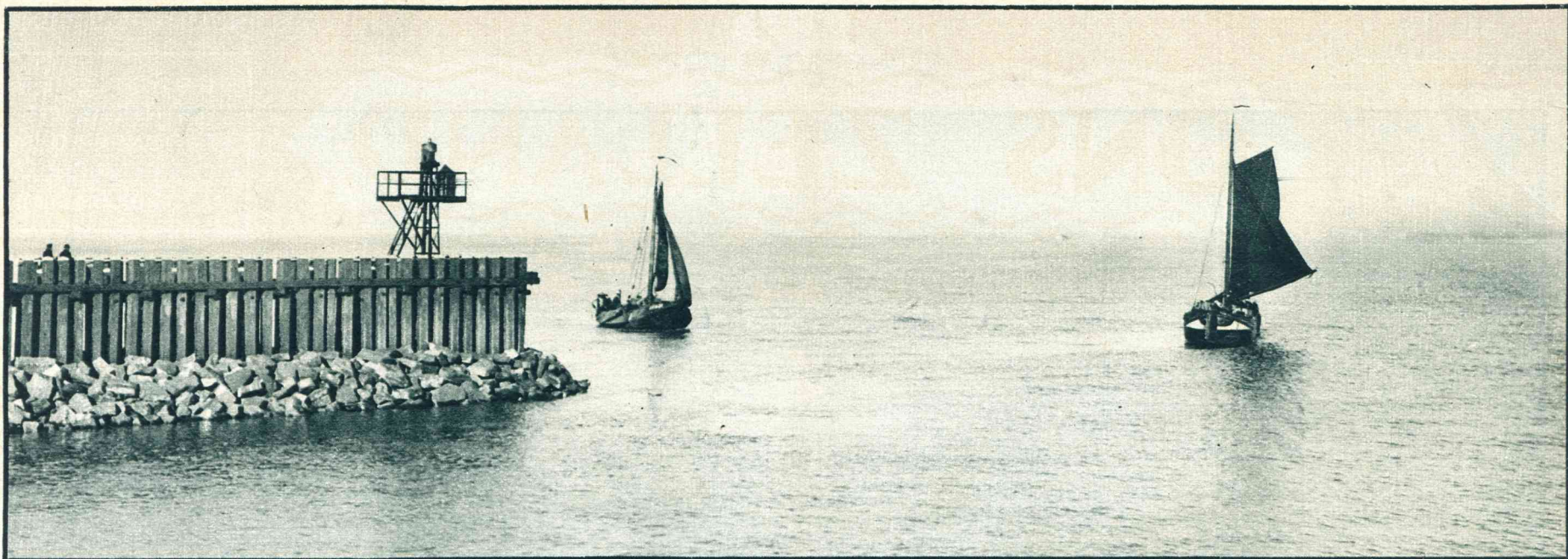
„Nu? We hadden toch afgesproken, dat Filipescu morgen pas.... wacht 'ns even, is hij er zelf?”

„Ja — staat beneden.”

De Tsjech vertoonde plotseling een stralend gezicht.

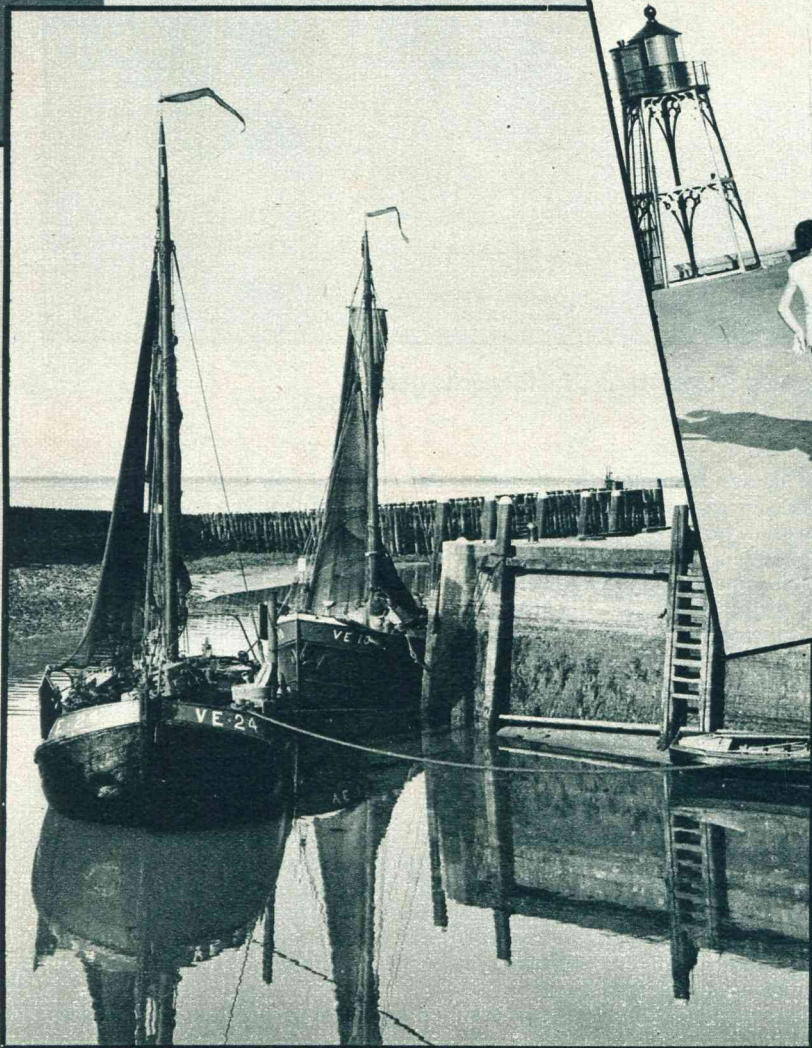
„Laat hem wachten — ik kom dadelijk.”

(Wordt voortgezet)

Het laatste punt van veiligheid,
dan strekt de zee zich, blauw
en wijd.

ZEEUWSCHE

Het laatste sein, een torenlicht,
en dan, 'n stralend vergezicht.

FILM

De wering, sterk
en zwartgekoft,
waarbij een enkel
schuitje stopt.

De golfslag valt er aan en keert
weer weg, als had hij zich bezeerd.

En soms is er bedrijvigheid
der jeugd, die zich hier graag vermeit.

